

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akdeniz

CAFER
ZORLU

— Akdeniz Oyunlarında bir atıcımız
üçüncü oldu. —

Liderler — Yuuuh!.. Bizi de
rezil ettin!

“Pek şaşırmış bir haliniz var...”

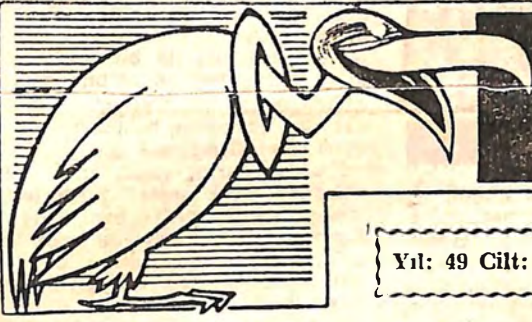
- Nasıl şaşırmam! Bilet alırken birinci sınıf istememiştim ki. Hem çok bir para da ödemedim üstelik.
- İyi ya zaten burası Ekonomi Mevkii. Ve bunun gibi daha iki büyük Ekonomi Mevkii salonu var.
- Şu yıldızlı değil de kırmızı koltuklu olan salon mu? Hani bizim mutfağın yanındaki.
- Orası bizim mutfağımız değil. Onların mutfağı. Bizim mutfak arkada. Bir başka mutfak daha olacak öbür uça.

- Her taraf birinci sınıf gibi... Asıl birinci sınıf acaba nerede? Çok merak ediyorum.
- Ta ileride olmalı, buradan görülmaz.
- Özür dilerim. Tuvaletlere hangi koridordan gidiliyordu.
- Hangisi olursa. Tam 12 tane tuvalet var... Yalnız sizin gibi hoş bir kız kolay kaybolabilir... aman dikkat edin.”
İşte PanAm'ın 747'lerinde durum böyle..

PanAm 747
En rahat, en ferah yolcu uçağı

PanAm aeyahat acentenize veya bize bağ vurun:
PanAm İstanbul, Tel: 47 45 30 - Teleks 194 ● PanAm Ankara, Tel: 18 21 70/74 ● PanAm İzmir, Tel: 33 472 - Teleks 39 ● PanAm Adana, Tel: 1501

(Manajans : 2633 — 158)

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 21 Sayı: 45

* Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ *

27 Ekim 1971

* Fiyatı: 150 Krş.

Kutlu Olsun!

SEVİNMEK, keyiflenmek, coşup eğlenmek insan mutluluğunun güzel belirtilerindendir. Eğer ortada sevindirici bir durum varsa...

Yoksa?

O zaman sevinç coşkunluğu gösteren kişi ya zoraki bir kutlama ve neşelenme çabası içindedir, ya da sinir hastasıdır.

Ünlü atasözümüz ikinci ihtimalin en ileri noktasını dile getirir:

— Deliye her gün bayram!

Gerçekten bazı hasta toplumlar —yahut bir toplumun hasta bölüm-leri— o türlü cinnet nöbetlerine tutulmuşcasına zaman zaman «vur patlasın çal oynasın» dönemleri geçirir, haydan kazandıklarını huya harcayarak eğlenmek çabasıyla yılın 365 gününün her birini kendileri için bayram havasına sokmaya çalışırlar.

Öyle çevreler bizde de vardır.

Kendilerine Tanrının akıl, insaf ve âcil şifalar bağışlaması dileğiyle bir kalem geçelim onları.

Normal bayramlara gelince... Bunlar da iki türdür:

1. Geleneksel bayramlar,
2. Kutlama bayramları.

Birinciler Kurban Bayramı, Şeker Bayramı gibi topluma çok eski kuşaklardan miras kalmış olan ve geleniğin yerine gelmesi için gözetilen özel günlerdir.

İkinciler ise bütün insanlığın yahut bir ulusun başarılarının kutlanmasını sağlayan «kazanılmış» bayramlarıdır.

Bizim yılımızda sayısı epeyce kabarık olan bu ikinci çeşit kutlama günleri yalın geçmişimizdeki irtili ufaklı başarılarımızı yansıtır. İçlerinde en yücesi ve en anlamlısı Cumhuriyet Bayramımızdır elbette.

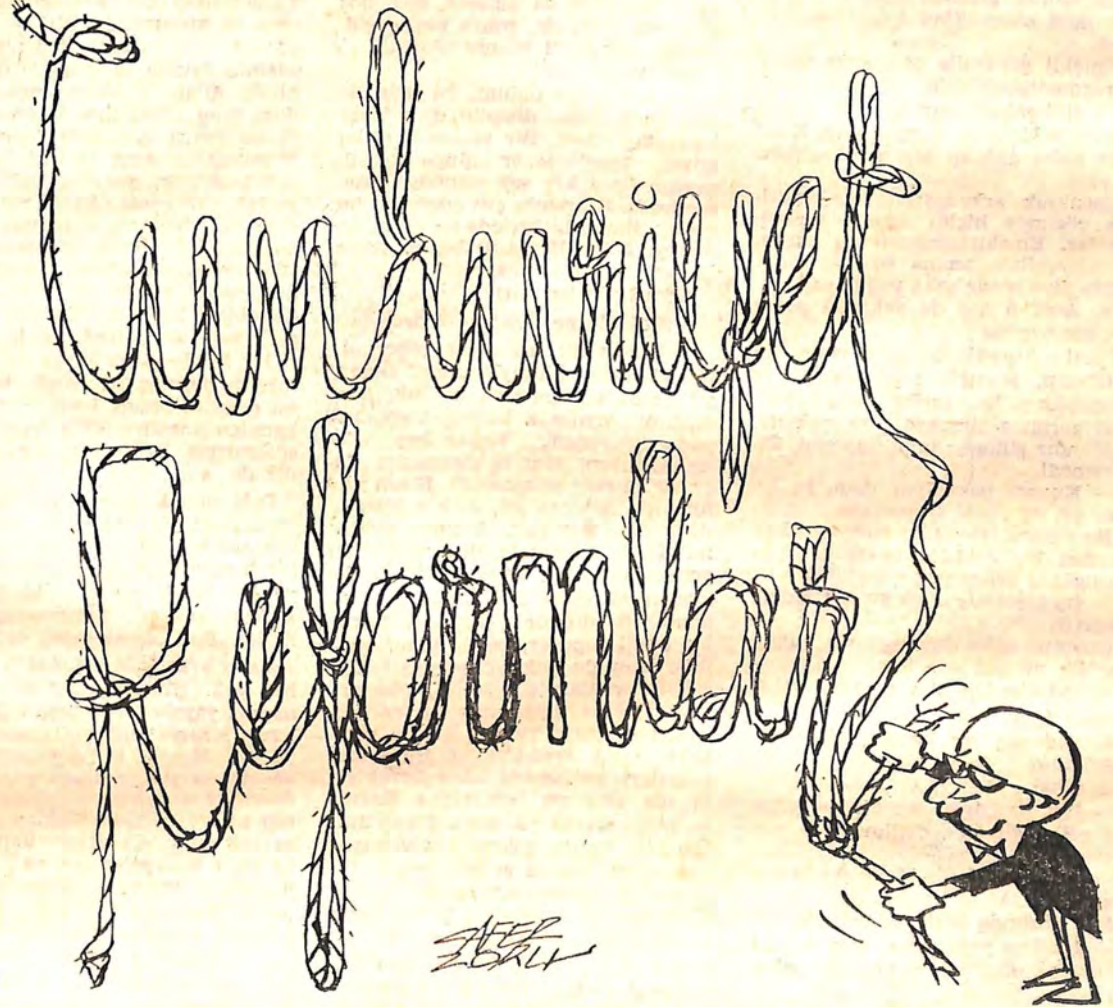
Hangi başarılarımızı kutlarız 29 Ekim günü?

Bu soruya pek düşünmeden cevap verecek bir kimse, ülkede cumhuriyet **yetilinin nihayet bir formalite olduğu ve uzun boyın başarı sayılacak bir tarafı da bulunmadığı sonucuna varabilir.**

Oysa bir ulusun kendi ülkesinde cumhuriyet kurduğunu açıklamayı, **nın toplum ve kişi kaderiyle temelden ilgili kesin bir anlamı vardır.** Şu demektir o açıklama:

— Biz her birimizin eşit haklara **sahip olduğuna inanıyor, bu inançla kanun karşısında kişilerin bütün özel imtiyaz ve pâyelerini kaldırıyor.** ruz!

Türkiye'nin o noktaya getirilmesi, ni sağlayan çabaların harcı, insan haysiyeti uğruna bu topraklar üstünde Genç Osman'dan Mustafa Kemal'in çağına kadar dökülmüş hedsiz hesapsız kanlar ve gözyaşlarıyla uğrulanmıştır; 29 Ekim 1923 günü a-
çıklanan cumhuriyetimiz sipsi-
vermiş bir formalite değil, yüzyıl-
lar sürmüş bir onur hikâyesinin, son-
cümlesini kapatan zafer noktasıdır.
«Ne kadar sevinçe kutlasak azdır

Yazısız

bu zaferi» diyeceğiz ama, tam dili-
miz varmıyor bunu söylemeye. Cum-
huriyetimizin ellinci yıldönümünü
kutlamaya iki yıl kala, bütün Türk
vatandaşlarına eşit haklar sağlama
hedefinin hâlâ çok uzağında bulun-
duğumuzu görmek sevincimizi göl-
gelemekte.

Eşit haklar deyimini eğer sırf kâ-
ğıt üstünde hukuk açısından eşit
sayılma anlamında alırsak, Türkiye'
de o hedefe Cumhuriyet ilânıyla u-
laşmış olduğumu iddia edebiliriz.
Eskiden bir yurtdaş, Padişaha fiske
vursa **en ağır suçtu; Padişah onu**

yatırıp kesse hiç suç değildi. Bugün
ise bütün vatandaşlara —kâğıt üs-
tünde— aynı kanun uygulanır: Cum-
huriyet hukukuna göre kimse kim-
seye ilişemez.

Gelgelelim sosyal ve ekonomik ile-
riliğe kavuşmuş ülkelerde çoktan
anlaşılmış olan bir gerçek bizim
toplum bilincimize ancak yeni yeni
işlemeye başladı:

Kâğıt üstündeki eşit haklar ger-
çekte de insan onuruna yakışır bir
geçim güvni sağlayacak ekonomik
haklarla desteklenmezse anlamsız ve
etkisiz kalır.

Cumhuriyet kanunlarının bir mil-
yonere:

— Şu gördüğün ırgatla ikiziniz eşit-
siniz; sen ona yasa dışı hiçbir şey
yapamazsın, demesi güzeldir.

Ama ırgat aç ise, sefil ise, evdeki
karısı ve yarım düzine çocuğuna üç
kuruş götürebilmek için her şeye
katlanmaya hazır ise, milyonlar a-
ralarında —eşitlik şöyle dursun—
insan haysiyetine uygun hiçbir ilişki
yok demektir. Beriki onu dövebilir,
ona sövebilir, kanunlara boşverir
aklına eseni yapabilir.

İleri ülkeler, yoksul yurtdaşlarına
sırasında hiç değilse «Lee, ben senin
kulun değilim» diyebilecek kadar e-
konomik güç ve sosyal güvenlik sağ-
lanmışlardır. İçinde bulunmak istedi-
ğimiz Batı dünyasında bunalmaların
sınırlandırılabilmesinin sırrı budur.

Şimdi Erim hükümeti eliyle Mec-
lise getirilmekte olan reform tasarı-
larının da amacı yurdumuzun düze-
nini o noktaya yaklaştırmaktır işte.
Ordumuzun temel eğiliminin de ay-
nı yönde olması bugün Türk toplu-
munun en sağlam umut dayanağı-
dır.

Eğer reformlar cumhuriyetimizin
eşit haklar ve insan onuru ülküsü-
ne doğru geniş bir adım sayılabile-
cek biçimde gerçekleşirse önümüz-
deki yıllarda 29 Ekim günlerini baş-
ka türlü bir sevinçe kutlayabiliriz.

Bunun başarılacağına inanıyoruz.
Şimdiden kutlu olsun!

AKBABA LOTO

Okurlarımızın ilgiyle katıldıkları «AKBABA LOTO» va-
rışması sona ermiştir. 18 Ekim 1971 tarihine kadar elimize
geçmiş olan cevapların doğruları tasnif edilmektedir.

Bu doğru cevaplar arasında çekilecek kura sonucu ar-
mağanlarımızı kazanacak okurlarımızın adlarını gelecek sa-
yılarımızda yayımlayacağız.

«AKBABA LOTO» Yarışmasına katılan sevgili okurları-
mıza bol şanslar dileriz.

ŞEKER OLDUKTAN SONRA

AZİZ NESİN

Gki sınıf arkadaşımınla sözleştiğimiz saatte buluştuk. Bizi bekleyen başka bir sınıf arkadaşımızın evine gittik. Evine gittiğimiz arkadaşımız, general emeklisiydi, o. bir ikisi albaylıktan emekli olmuşlardı.

Emekli generaller çok uzun yıllar görüşmediğimiz için, onu yine okuldaki gibi şakacı, yaramaz bir çocuk olarak bulacağımı sanıyordum. Kim bilir neler anlatıp bizi nasıl güldürecek.

Çocukluk arkadaşları, birbirlerinin gözünde hiçbir zaman yaşlanmazlar. Emekli generali de görünce «Maşallah, amma da büyümüşsün!» diye sözde şaka yapmaya kalktım. Ama o hiç de şakadan anlar görünmüyordu.

Sarılip kucaklaştık ama, generalin sarılması, kucaklaşması, daha çok jimnastik hareketine benziyordu. Bizi görünce gülmeye çalıştıysa da, çoktandır gülmeyi unutmuş gibi, beceremedi.

— Kusura bakmayın, dedi, bu bizim ev, ev değil tımarhane...

Ne demek istediğini anlayamadığımızdan birbirimize baktık. Oysa girdiğimiz salon pek düzenliydi.

— Duyuyorsunuz ya şu gürültüyü, patırtıyı...

Gürültü filân duyduğumuz yoktu. Üstelik ev çok sessizdi.

Arkadaşlardan biri, generali yatıştırmak için:

— Aldırma, ev halidir, elbet gürültü olur... dedi.

Ben de: — Her ev böyle, sen bir de bizim evi gelip görsen... dedim.

General: — Olamaz, dedi, hiçbir ev böyle olamaz.

Sağ gözünde seğirme başladı: — İnadına yapıyorlar, ama sesimi çıkaracak değilim, yapsınlar bakalım.

Neşeli bir konu açmaya çalıştık, ama boşuna... General:

— Ben şeker olduktan sonra, bi-

zim evde eşeklik serbest... dedi.

— Şekerin mi var?

— Evet...

— Senin gibi tatlı adamda elbet şeker olur... diye o beylik ve soğuk espriyi yaptım ama, benden başka gülen olmadığı için, «hihihi» diye bir sırıtma suratımda donup kaldı. İnsan, başkaları da gülecek diye boş bulunup güler de, sonra kimse gülmezse, çok kötü bozum oluyor.

General:

— Ben şeker oldum, bu evin de tadı tuzu kaçtı, disiplin diye bişey kalmadı... dedi. Bir yıldan beri bu böyle... Bende şeker olduğu anlaşılmasın önce her şey yolunda, düzenindeydi. Kimsenin çıtı çıkmazdı bu evde... Şimdi hiçbirinde ne saygı, ne terbiye kaldı. Hepsi de benim şeker olmamı bekliyormuş...

Arkadaşlardan biri:

— Şekerle ne ilgisi var? dedi.

— Olmaz mı hiç... Siz şeker olmadığınızdan bilmiyorsunuz? Geçen yıl bende bir halsizlik başladı, parmağımı oynatmak istemiyordum, buyuna uyuyorum... Keşke hep öyle kalsaymışım, hep uyusaymışım da ev de bu hale gelmeseydi. Bizim hanım ille doktora git, diye tutturdu. Ağrı yok, sızı yok, doktora gidilir mi! İştahım yerinde, üç-dört kişilik yemek yiyorum, üç-dört kişilik de uyuyorum, daha ne? Kadın vırvırı; doktor da doktor... Gittik doktora, bir tahlil yaptılar, bende şeker varmış, hem de çok yüksekmiş. Bu şeker hastaları çok sinirli olurlarmış. Doktor diyesiymiş ki, «Aman sinirlendirmeye gelmez, şekeri yükselir. Sakın kızdırmayın. Bu şeker hastaları, patlamaya hazır barut gibi bir kıvılcım beklerler.» Karım da bunu duydu ya, artık durur mu, başladı önüne gelene anlatmaya: «Aaah, ah, biz de adamı delirdi sanıyorduk, meğersem zavallı şeker hastasıymış!...» Sözde yüzüme karşı böyle söyleyemiyorlar ama, başkalarına söylerlerken ille de bana duyuruyorlar. Anlaşıldı mı arkadaşlar, bunca yıllık karım bile benden intikam alıyor.

Bizim ev kalabalıktır, damatlar,

gelinler, torunlar... Ben şimdi, ne küçüğüne, ne büyüğüne, hiç kimseye ağzımı açıp da bişey söyleyemiyorum. Hele birine bişey söyleyecek olsam, hemen birbirlerine «Şışşt, biliyorsunuz adam şeker, üstüne varmayın!» diyorlar. Ya sabur... Kimseye söz geçiremez oldum. Torunlardan birini azarlayacak olsam, ya kızlarımdan biri, ya karım, «Şışşt, biliyorsunuz, dedeniz şeker, adamın üstüne varmayın!» diyorlar. Allah, Allah!... Ağzımı açamaz oldum yahu... Eskiden, sabah yedi dedi mi, hepsi ayakta idi, hele biri uyanmasın!... Ama şimdi? Saat on, onbir oluyor, yatakta hâlâ horluyorlar... «Bu saate kadar uyumaz!» diye bağıryorum, o zaman birbirlerine, sözde bana duyurmadan fısıldıyorlar: «Aldırma, aldırma! Şeker, şeker zavallı...» Evde disiplin diye bişey kalmadı. Diyelim, eve misafir geldi de sofradayız. Bizden biri bir terbiyesizlik yapsa da, ki yapmadan duramazlar, şöyle bir kaşımı çatacak olsam, hemen benim arkamdan misafire eğilip fısıldıyorlar: «Kusuruna bakmayın, biraz şeker. dir de...»

Delî olmak işten değil arkadaşlar... Şimdi bakın şu gürültüyü. Çıksam kapıdan «Ulan burası karılar hamamı mı, bu ne gürültü!» diye bağırarak olsam, birbirlerine «şeker, şeker... Aldırmayın ona!» derler. Delî olmak işten değil...

Yahu arkadaşlar, sokakta bile rahat yok. Biliyorsunuz, şimdiki zamanda yayalardaki terbiye yok, şoförlerde terbiye yok, yolcularda terbiye yok. Meselâ, bir dolmuşta şoföre «Acelemin yok, arabayı yavaş sür!» desem, karım hemen sırtımdan uzanıp şoföre «Kusura bakma evlâdım, şekeri var da...» diyor. Vapurlardaki yaylı kanapeler var ya... Biz kanapede oturuyoruz oğlumla, geçelerde. Hayvanın biri geldi, karşıdan kendini kaldırdı attı kanapenin üstüne. Öyle bir şiddetle oturdu ki, biz yaylı kanapede hop hop zıplamaya başladık. Hadî susayım, dedim. Derken manda gibi şişman bir karı da kendini kanapeye atmaz

mı!... Haydi bir zıplama daha bizde... Artık dayanamadım, «Hanım, denize dalar gibi kanapeye atlanmaz, oturmanın da bir usulü vardır» dedim. Hemen oğlum, kadına «Affedersiniz hanımefendi, şekeri var da, kusuruna bakmayın siz onun» diye fısıldamaz mı!

Fısıldamalarını yasak ettim. Bu sefer de alçak sesle birbirlerine «şeker, şeker...» diye beni işaret ediyorlar. «Ulan, bu evde şeker lâfı yok, yasak!... Kim şeker derse...» Bir şiddetli yasak koydum, yine bashedemedim arkadaşlar... Bu sefer de, arkamdan eğilip, ellerini başlarına götürerek, parmaklarını oynatıyor, yani terellelli işareti yapıyorlar...

Şeker hastası oldum olalı, ciddiye almaz oldum. En sonunda dayandım pehrize, dayandım ilaçlara, şekerden kurtuldum. Bir tahlil, şeker normale düşmüş... İyi ama, gel de anlat bizimkilere... Hâlâ beni gösterip birbirlerine «Şeker, şeker...» diye fısıldıyorlar.

General birden ayağa fırlayıp, üstüste tekrarlayarak bağırmaya başladı:

— Şeker değilim be, şeker değilim be, şeker değilim ulan!

— Öyleyse evde durma, çık dışarı, dolaş gez... dedim.

Sağ gözündeki seğirme arttı:

— Yahu, dışarıya daha mı iyi, dedi, iterler, kakarlar... Kimsede terbiye kalmamış ki... Ya şoförle kavgaya edeceksin, ya yolcuyla... Evden çıkamıyorum. Ama ben kolayımı buldum artık... «Eşeklik serbest!» diye evde ilân ettim. Madem bana ikide bir «Şeker, şeker...» diyorlar, ben de hiçbirine karışmıyorum, ne yaparlarsa yapsınlar, hiç sesimi çıkarmıyorum. İlân ettim: «Eşeklik serbest!...» Oh, onlar da rahat şimdi, ben de...

Birden yine ayağa fırladı, sağ gözündeki seğirmeye bir de baş tiki eklenmişti, bağırmaya başladı:

— Eşeklik serbeest, eşeklik serbeest!...

Havayı yumuşatmak için gülse miydik? Gülsek, kızarmıydı?

General:

— İşte bakın, dedi, bu evde benim hiç hükümüm kalmadı... İçerde itişip kakışıyolar, şu gürültüyü bakın... Bu evde bu kadar insan var, hizmetçi var da, hiçbir de, eve misafir geldi, kahve yapıp getirelim, demiyor. Şimdi gidip de «Yahu, siz dağdan mı geldiniz? Misafire bir kahve mi yapamaz!» diye bağırarak olsam, yine her zamanki gibi birbirlerine «Şeker, şeker...» diye fısıldasacaklar. Benim de kan tepeme sıçrayacak. İyisi mi, susuyorum... Susuyorum ama, bu kadar da susulmaz ki...

Arkadaşlardan biri:

— Sinirlenme, dedi, biz yabancı değiliz ya...

— Yoo, sinirlenmeden gidip de söyleyeyim şunlara...

Salon kapısına çıkıp avazı çıktığı kadar bağırdı:

— Kim var oradaaaa?

Hiç ses gelmeyince daha yüksekten bağırdı:

— Biriniz gelin burayaaa!

Gelen giden olmayınca söylene söylene gitti, bir süre sonra döndü:

— Yahu, evde hiç kimse yok. dedi, hizmetçi bile gitmiş... Şimdi de bu âdeti çıkardılar. Ben evden gitmeyince, onlar gidiyor evden...

Arkadaşımız yatışacak gibi değildi. Yine kucaklaşıp öpüşüp ondan ayrıldık. Evden çıkınca, emekli albaylardan biri:

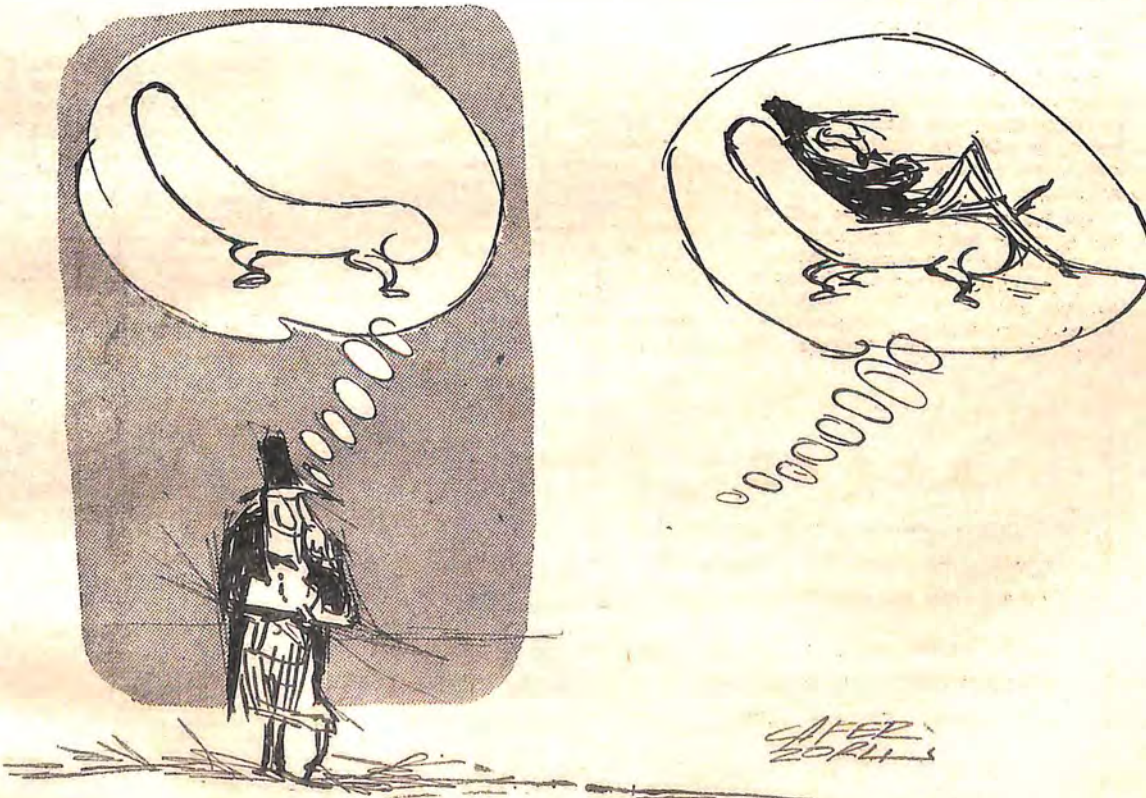
— Sende de şeker var mı? diye sordu.

— Var, var ama daha bu kadar değil... dedim.

Öbür arkadaş:

— Ben de bugünlerde muayeneye gideceğim, dedi, eğer şeker çıkarsa kimseye söylemeyeceğim.

AZİZ NESİN

Yazısız

KARAGÖZ 1971

— 2 —

HACİVAT
Anlıyorum, diyorsun ki Ramazan hiç gitmedi!
KARAGÖZ
Çok Ramazan geldi, geçti; bizim oruç bitmedi!
HACİVAT
Karagöz'üm kızılıyorsun sen de pahalılığa...
KARAGÖZ
Son zamlardan döndük yahu sudan çıkmış balığa...
HACİVAT
Tüm silolar dolmuş taşmış bu yıl ürün muazzam!
KARAGÖZ
Fırıncılar pek yakında yaparlar ekmeğe zamm!
HACİVAT
Eti 25 liraya satacağı kasaplar!
KARAGÖZ
Sıkı Yönetim'e uymaz kasaptaki hesaplar!
HACİVAT
Pek yakında çıkacakmış, müjde Toprak Reformu!
KARAGÖZ
Saksıdaki fesleğene toprak almak çok zor mu?
HACİVAT
Devletleştirdi de kapandı Özel Okul yarası!
KARAGÖZ
Öğrenciler ödüyorlar gene tahsil parası!
HACİVAT
Amerika yasak etmiş ekmemizi haşhaş'ı!
KARAGÖZ
Her ay versin tıkr tıkr köylülere maaş!
HACİVAT
Astronotlar Ay'a çıkıp atıyorlar cip'le tur!
KARAGÖZ
Caddelerden geçilmiyor, Cav Cav sen evde otur!
HACİVAT
Otomobil alacağım ya Murat, ya Anadolu!
KARAGÖZ
Anlaşılan Hacı Cav Cav selide para var çok bol!
HACİVAT
50 milyon dolandırıp kaçmış tüp gaz'cı Avram!
KARAGÖZ
Sürüm sürüm sürünsün de paralar olsun haram!
HACİVAT
Kıbrıs'taki Rum'lar gene yapıyorlar sığınak!
KARAGÖZ
Makarlos çok kaşındı, ister bizden bir dayak!
HACİVAT
Eczacılar eczaneyi nöbette kapatmışlar!
KARAGÖZ
Hastaları hiçe sayıp evlerinde yatmışlar!
HACİVAT
Sosyal Sigortalar artık eczane de açacak!
KARAGÖZ
Özel eczanelerden de tüm işçiler kaçacak!
HACİVAT
Bakkalları, çakkalları Sigorta'ya katmışlar!
KARAGÖZ
Teknik elemanları da Sigorta'dan atmışlar!
HACİVAT
Akdeniz Oyunları'nı açtı, kapattı Kibar!
KARAGÖZ
Oyunlar'a gelinceye İzmir'in çok derdi var!

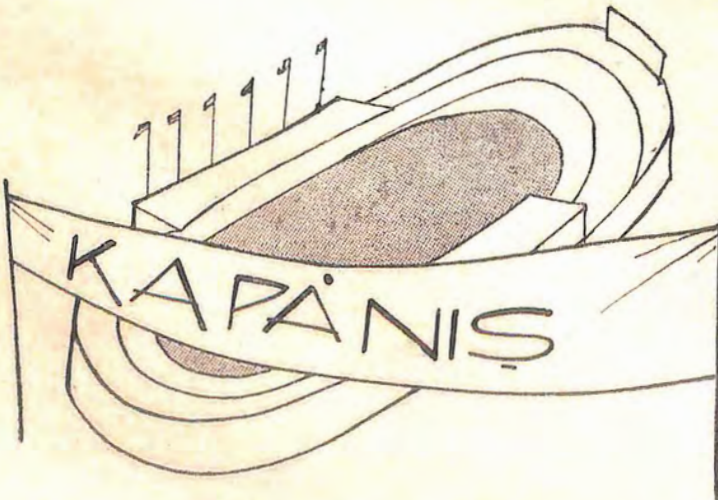
HACİVAT
Hep uydurma ünlülerle geçti bu yıl da Fuar!
KARAGÖZ
Sanat manat hak getire... Bacak gösteren de var!
HACİVAT
Karagöz'üm peki ama bunun sonu n'olacak?
KARAGÖZ
Gelecek yıl gene bacak gösterir Bayan Bacak!
HACİVAT
Ünlülere demişler ki: «Bağır, mikrofonu tut!»
KARAGÖZ
Halkı yutar sanıyorlar, kendileri pek armut!
HACİVAT
Ajda iki milyoncuğa oluvermiş transfer!
KARAGÖZ
Anlaşmayı görmeden sen, yutun dolma bu sefer!
HACİVAT
Sinemaya güzel olmuş bizim Sevda Karaca!
KARAGÖZ
Yeşilçam'lı filimciler onu bağlar haraca!
HACİVAT
Fatma ile Yılmaz almış gene Altın Koza'yı!
KARAGÖZ
Diğerleri içmişler mi festivalde hoza'yı?..
HACİVAT
Bir Assubay Modası'dır büyük kentleri sardı!
KARAGÖZ
Kadınlar da erkeklere demek asker çıkardı!
HACİVAT
Avrupa'nın en güzeli manken kızımız Filiz...
KARAGÖZ
Yirmi yılın başında bir, güzel çıkarırız biz!
HACİVAT
Sofya'daki güreşlerde bizimkiler yenildi!
KARAGÖZ
«Takımınız kamp yapmamış, çalışmamış...» denildi!
HACİVAT
Milli Futbol Takımı'nın maçlarına ne dersin?
KARAGÖZ
9 golü hatırlatma, Hacivat dayak yersin!
HACİVAT
Ramazan'ı kutlar iken uzadı da gitti lâl...
KARAGÖZ
Büyülderin ellerinden öperiz yapmazsan gaf!
HACİVAT
Peki ama Karagöz'üm, kime gidelim önce?
KARAGÖZ
Hacivat'cım gitmeliyiz İsmet Paşa'ya hence!
HACİVAT
İyi akıl ettin yahu, Karagöz'üm çok yaşa!
KARAGÖZ
Haydi Cav Cav kalk gidelim, sevinir İsmet Paşa!
(Çıkarlar.)

PERDE

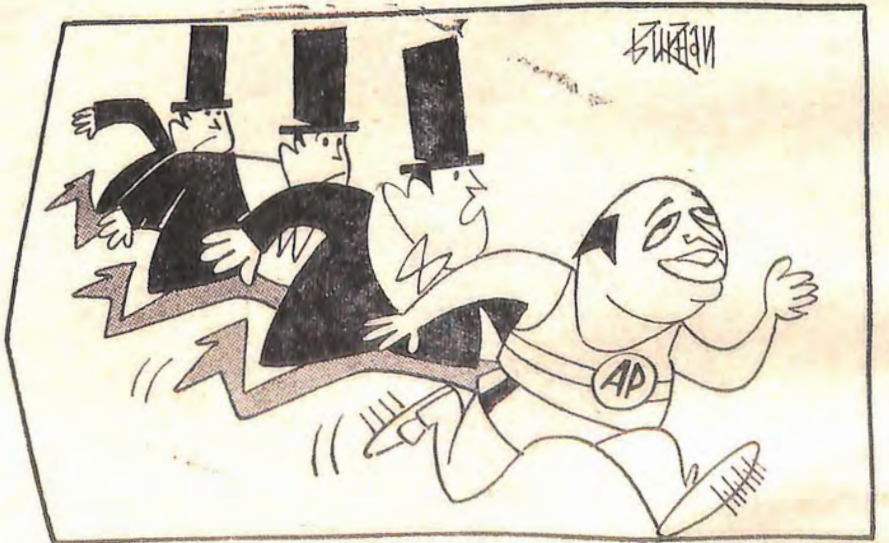
BİTİŞ

Sürç-ü lisan eyledikse okurlardan affola!
Tatlı tatlı bayramlarla günler mutluluk dola!

Mukadder ÖZAKMAN

Akdeniz Oyunları bitti...

Ankara oyunları başladı!

KATINA

EVDE Mİ?

ÇOCUKLU ihsanların, büyük kentlerde kiralık ev bulmaları ne denli zordur bilirsiniz. Daha ev sahibi, kim olduğunuzu sormadan, çocuklarınızın sayısını sorar:

— Efendim kaç çocuğunuz var?
— Dört efendim.

Tamamdır. Adam bundan gerisini konuşmaya bile gerek görmez. Siz artık istediğiniz kadar:

«Aman efendim, yaman efendim, benim çocuklarım yamaz değillerdir efendim, evinize çiçek gibi bakınız efendim» deyin, hiç kâr etmez karşınızdaki ev babasına.

İşte, biz de son oturduğumuz evden bu yüzden çıkarılmak zorunda kaldık. Ev sahibimizin söylediğine göre, çocuk denen nesne, akşama dek oturduğu yerde oturmalı, bir tarafa kıpırdamamalıymış, oysa ki, bizim evin kapıları her an güm güm ötüyor, çocuklar, bir odadan, öteki odaya koşturmaca oynuyorlarmış. Yalvardım ev sahibine:

«Aman kardeşim, dedim, tenbih ederim, bir daha hiç kıpırdamazlar, tuvalette bile günde iki kez giderler» dedim, ama adam dinlemedi:

«Zaten mukavelemiz bitti kardeşim, hemen bu ay başı evi boşaltın, ev bana gerekli, kızım evleniyor, damadımı koyacağım.»

Kendi kendime:

«Ulan be, dedim, bir şanslı damat olmadık vesselâm.»

Başladım o günden sonra çayır çayır ev aramaya. Gözüm hep, perdesiz pencerelerde, cama yapıstırılmış, «kiralık daire» ilanlarında... Bulmadım değil, çok buldum amma, işin içine ya para meselesi karıştırdı, ya da çocuk. Adam öyle bir fiyat söylüyordu ki, benim bu dar bütçemle o evde oturmam imkânsız... Ya da, çocukların dört tane olması...

Kent kazan, ben kepçe, her öğleden sonra işi gücül bırakıp yılma. dan aradım. En sonunda, yine söyle epeyce halli vakitli olanların semtinde gezerken, bir «kiralık kat» ilânına ilâştı gözüm. Gerçi biliyordum, burada oturabilmek için ayda en azından bin lirayı gözden çıkarmam gerekiyordu. Lâf olsun diye kapıcıya sordum.

— Ha bu dayre, dedi, bunun için nah şu ilerde hi apartuman var, Goncali apartumanı, orada ikinci gatin ziline dokunacan, garşına Şeref beg çıkacak, o bu evin sahibidir, onunla konuşacan...

Bir ara vazgeçmek istedim. Hatfâ yolumu değiştirdim. Meğer kapıcı arkamdan takip edermiş:

— Yanniş gediyon efendi, yanniş, dedi, naa şo apartuman...

Vardım apartmanın kapısına, ikinci katın ziline dokundum. Biraz sonra, babacan tipli, elli ellibeş yaşlarında, saçları dökülmüş, yuvarlak yüzü bir adam kapı aralığından gözüktü:

— Buyrun, dedi.

— Şey, dedim, sizin şurada kiralık bir daireniz varmış da...

— Haa, şu boş daire, kiralamak mı istiyorsunuz?

— Evet...

Şimdi bekliyorum bakalım adam, benim kesem için astronomik sayılan hangi rakamı söyleyecek?

— Ha olur, verelim, dedi.

— Kirası beyefendi? dedim.

— Çocuklarınız var mı?

— Var efendim, dedim.

Dedim amma, bir anda, hemen çocuğun ikisini defterden silip:

— İki çocuğum var, dedim.

— Önemli değil canım kaç tane olursa olsun bana ne... Siz daireyi gezip beğendiniz mi?

— Yoo...

— Madem öyle, kapıcıda bir anahatar olacak, gidin daireyi gezin, beğenirseniz ondan sonra konuşalım...

— Olsun efendim, dedim, belli işte...

— Yoo, dedi, yoo, bi gezin gelin.

Daireyi gittim gezdim... Aman Allah daire değil, saray... Bir kez dört oda, her biri salon büyüklüğünde. Sonra, karımın yıllardır istediği, salon salomanje. Yerler marley döşeme, banyoda koskocaman bir küvet... Tuvalet alafranga... Daireyi gezip gördükten sonra, gerçi tekrar adamı gidip rahatsız etmek istemedim amma, kapıcı arımdan bakıyordu. Onun için tekrar Goncali apartmanının kapısına gidip iki numaralı zile dokundum. Adam tekrar çıktı:

— Nasıl beğendiniz mi? dedi.

— Şey.. çok güzel, onun için bize gelmez, ben dargelirliyim efendim, dedim.

— Beşyüz lira, dedi.

— Anlamadım?

— Beşyüz lira canım...

— Aylığı beşyüz lira, o dairenin?...
— Evet ne var, dargelirliyim dedim mi bana?

Nerdeyse yapışıp adamın ellerine sarılacağım...

— Çocuklar, dedim tekrar.

— Olsun, dedi...

Şaşırmışım ki, nasıl şaşıрма. Kim bilir karım, çocuklarım bu daireyi görünce ne kadar sevinecekler?

— Y ni efendim, hemen taşınabilir miyiz? diye sordum.

— Hemen, dedi. Yalnız bir mukavele yapmamız gerek, en fazla beş yıllık... Beş yıldan fazla da isterse, niz oturabilirsiniz.

— Aman efendim, on yıl bile otururuz, dedim.

Koştum gittim, bir kiracı mukavelesi alıp geldim. Hemen oracıkta mukaveleyi imzalayıp, evin ilk kirasını verdim. Devrisi günü de taşındık eve...

Çocukları bir görecektiniz, o pencereden o pencereye koşuyorlar, karım, salon salomanjenin sevinciyle iki parça halımızı oraya mı, buraya mı seriyim diye ortada dört dönüyor...

Hele banyo küveti, çocukların biri çıkıp, biri batıyor içine... Karım:

— Dünyada ne iyiler var, ne iyiler, diyor.

Ben:

— Adama tutamam, dedim, biz dargelirliyiz, dedim, dört de çocuğum var, dedim. Sonra adamın gözleri yaşarır gibi oldu, haydi sana beşyüz liraya verdim gitti, dedi... diyorum...

N'olacak bizim eşyamız, öğleye dek hepsini yerleştirdik. Daha doğrusu, bu dört odalı, kocaman salonlu evin, orasına burasına serpiştirdik. Eh, ne de olsa, sabahın erken saatinde kalk, git kamyon bul, eşyaları arabaya tek hamalla yerleştir, sonra tut, bunları birer birer indir, yukarı taşı, tekrar yerleştir, öğleden sonra hamur gibi yığılverdik birer köşeciğe... Hattâ bir ara, yorgunluktan olacak, dalmışım bile. Rüyamda, bir gümbürtüyle uyandım.

Ama nasıl gümbürtü, sanki apartman başımıza yıkılıyor... Deli gibi fırladım yataktan. Ulan aman, gümbürtü hâlâ devam ediyor...

— Amman hanım, bu ne?

— Ne bileyim ben, onbeş dakikadır bu davul zurna öttip duruyor...

Dairenin kapısını açtım, dışarıya çıktım. Aman Allah, karşıdaki daireden öyle bir davul sesi. Öyle bir zurna sesi, öyle bir tepinme ki, nerdeyse ara duvar yarılıp, kiremitler, tahtalar toz olacak... Deli olmak işten değil... Koştum, kapıyı vurdum. Üzerinde telli pullu bir giysi olan adam açtı:

— Buyrun, dedi.

— Şey, dedim, biz şu karşıki daireye yeni taşındık da...

Adam:

— Ooo, hoşgeldiniz, dedi. Biz de Silifke oyun ekibiyiz, buyrun buyrun geçin içeriye!

Şaşırmışım:

— Şey, dedim, siz her gün böyle çalar oynar mısınız?

— Yoksa sever misiniz Silifke oyun havalarını? dedi. Buyrun içeri buyrun...

Girdim içeriye... On kişi kadar varlar. Birinin elinde davul, birinin elinde zurna, yanlarında bir adam... Bangır bangır bağırıyorlar:

«Kekliği düz ovada avladım, kanadını kanadına bağladım»

Beş kişi de hopluya zıplaya oynuyorlar... Beni içeri buyur eden adam:

— Biz geceleri gazinolarda oynarız da, dedi...

— Yaa öyle mi, çok memnun oldum, dedim.

İçerde bir sigara içimi ya oturdum, ya oturmam, kafam oldu bulgur kazanı. Dar attım kendimi dışarıya. Adam:

— İstedğin zaman buyur gel ha, teklif teklif istemez, diyordu...

İndim aşağıya:

— Sorma hanım, dedim, karşımızda Silifke ekibi oturuyor ve prova yapıyorlarmış...

Biraz sonra Silifke ekibi ara verdi, bu kez yukardan bir gümleme, bir çayır...

— Yahu hanım bu da nesi?

— Çık da bak ayol, ben ne bile yim?

— Üst katta kaçak değirmen mi var, ne?

Merdivenleri birer ikişer atlayıp yukarıya çıktım. Tamam, şu kapıda kırmızı lâmba yanan yerden geliyordu ses. Çaldım kapıyı amma, seni duyan kim? Bu kez zillerine bastım. Kapıyı, oğlan mı, kız mı ne olduğu belli olmayan uzun saçlı birisi açtı:

— Buyrun? dedi.

— Hiç, dedim, biz sizin altınızda ki daireye bugün taşındık da...

— A öyle mi? Hoşgeldiniz. Buyrun içeri buyrun...

Buyurduk girdik oraya da...

— Bize Açkurtlar Orkestrası derler, hiç duydunuz mu?

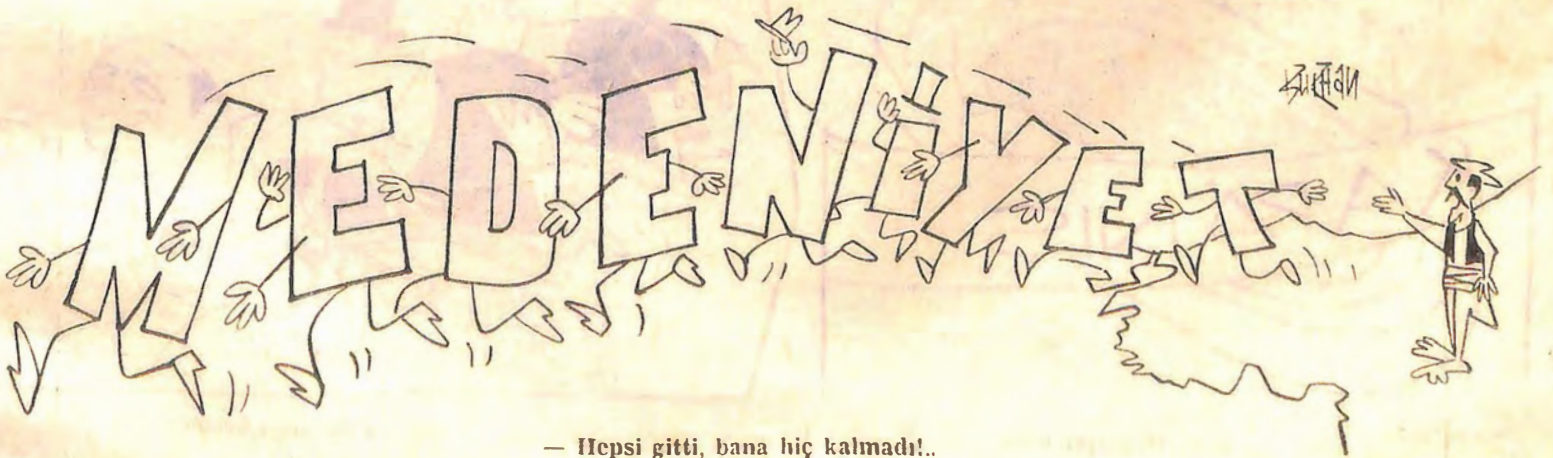
— Yaa yaa çok duydum, dedim.

— Bizim plâkların çoğu liste başı olur.

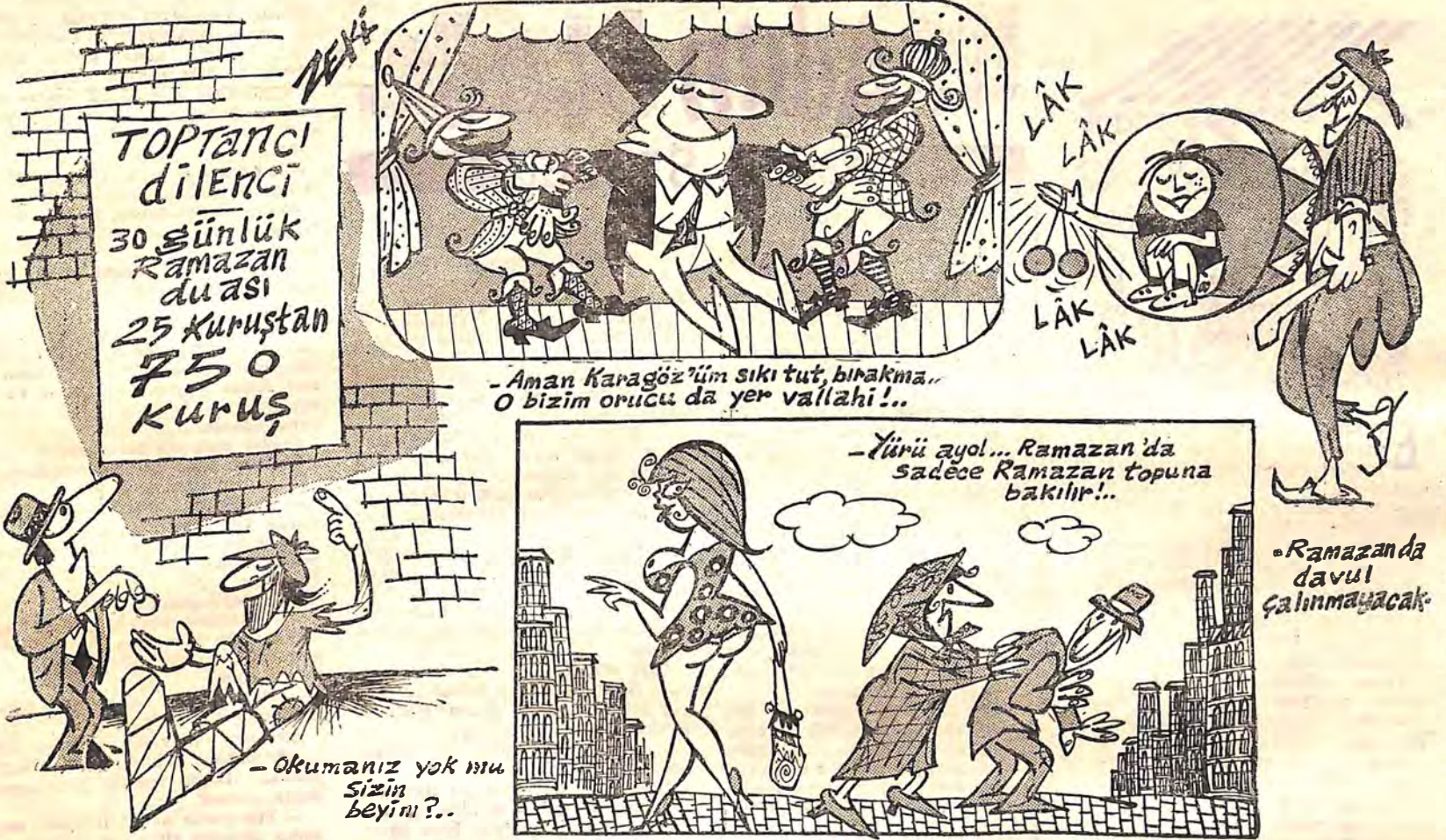
— Maşallah maşallah, dedim.

Beş dakika duramadım içerde, kafam bir kat daha şişti. Bu şiş kafayla merdivenleri inerken düşmek için kendimi zor tuttum. Karıma:

Medeniyet dünyaya Türkiye'den yayılmış. — Gazeteler —

— Hepsi gitti, bana hiç kalmadı!..

— Sorma hanım sorma, tam üstünüzde de açkurtlar mı, başkurtlar mı ne derlermiş, işte o orkestranın elemanları oturuyorlar, vay başımıza gelen!... Karşıda Silifke eki bi, üstümüzde Açkurtlar Orkestrası, güüüm ordan, paaat burdan, tam üç saat inledi durdu apartmanın her yanı... Onlar yeni kesmişlerdi ki seslerini, bu kez kalından bir erkek, inceden bir kadın sesi:

«Yalnız bırakıp gitme bu akşam yine erkeeen
Öksüz sanırım kendimi ben sensiz içerkeeen»

Bağırışımı:

— Hay zehir zıkkım içesin de, son içişin ola!...

Bir de şıngır mıngır tef...

— Hanım bu da ne ki?

— Git sor canım, ben ne bilirim?..

Çıktım yukarıya... Tamam, ses şu daireden geliyor. Çaldım kapıları. Kapıyı kovan ağızlı bir adam açtı:

— Buyrun, dedi.

— Şey, dedim, biz şu aşağıdaki daireye yeni gelen kiracılar da...

— Haa tanışmaya geldiniz?

İçeriye seslendi:

— Gel hanım gel bak, yeni komşularımız... Buyrun buyrun...

Ne yapalım, geçtik oraya da. Adam:

— Biz, dedi, karı koca hanendeyiz, akşamları Mehtap gazinosunda fasıl heyetinde okuruz. Nasıl sever misiniz gazel havalarını?...

Ne diyeyim:

— Çoook, dedim.

— Biz de zaten gazel faslına gelmiştik...

Kadın tefle tempo tuttu, adam kovan ağzını, susamış atlar gibi havaya doğru açarak:

«Senden kalan her hâtırâ gamla doluuuu» diye bağırmaya başladı.

Daha gazel bitmeden kalkacaktım amma, adama ayıp olmasın diye, bu bağırmanın sonunu bekledim. Sonra hemen ayağa kalkarak aşağıya indim. Kapıcıya:

— Yahu kapıcı kardeşim bu ne haldir? dedim.

— Ne var ki? dedi.

— Bu bağırta, bu çağırta, ev de...
Gül tımarhane...

Kapıcı, iri bıyıklarını bükerek güldü:

— Aman Karagöz'üm sıkı tut, bırakma...
O bizim orucu da yer vallah!..

— Yürü ayol... Ramazan'da
sadece Ramazan topuna bakılır!..

— Ramazanda
davul
çalınmayacak.

— Siz daha eyl zamanında geldiniz beyim, dedi. Gurbaa okesrası var, üçüncü gatda oturur, turnede, sona Şoman Memet Üçlüsü var, gene üçüncü gatda oturur, turnede, sona davul zurna Bozyılan Ekibi var, dördüncü gatda oturur, davılcıları gaçdı, bi davılcı bulmaya getdiler Anadolu'ya, nerdeyse bi iki güne gelirler, sona en üst gatda da gantocu Leylâ abla oturur, gızı hasda hasdanede... Hele bi de onnar gelinler, sen gör cümbüşü...
Geldim tekrar dairemize:

— Sorma hanım başımıza gelenleri, dedim, biz ev tutmamışız, sahne tutmuşuz sahne... Her türlü sanatçı var çok şükür apartmanımızda, kantocusundan tut, Bozyılan davul zurna ekibine kadar...

Haydi neyse, bunlara da boşverdik. Daha doğrusu bu adamlar öğleden sonraları çalışmaya başladıkları için, hiç olmazsa sabahları rahatlık... Ya gece?...

Yeni dairemizde ilk gecemizdi... Gece saat bir sularında, kapımızın zili zııııı...

— Hayırdır inşallah! deyip kalktım. Kapıyı açtım. Başında fôtr bir sapka, yüzü pomatlı pırl pırl, yaşlıca bir adam:

— Uyuyor mu? dedi bana.

— Kim? dedim.

Sırttı:

— Katina canım, dedi. Ve adam göğüslemeye başladı beni.

— Dur yahu nereye? dedim.

— Canım Katina'nın bir hatırını soracaktım.

Elindeki paketi uzattı:

— Şekerleme, Avrupa'dan getirtilim, pek sever de...

— Al ulan şekerlemeni, defol şuradan, benim başımı belâya sokma, dedim.

Kapıyı kapatıverdim... Karım sordu:

— Kimmiş gelen?

— Ne billeyim ben, Katina mıymış, neymiş, onu arıyormuş...

Kafayı yastığa koydum, çok geçmedi yine zııııı... Açtım kapıyı, sarhoşun biri sallanıyor.

— Ne istiyorsun? dedim.

— Var mı iyi bir parça? dedi.

— Ne parçası?

— Haydi git söyle Katina'ya, Ömer bey geldi, dedi.

— Ulan senin beyliğine!..

Kapattım adamın suratına kapıyı... Ondan sonra, sabaha dek de kim çaldıysa açmadım kapıyı. Devrisi günü de, kapıya şu ilânı yapıştırdım:

«Katina artık burada oturmuyor.»

Amma dinler mi millet, kapıyı yine ne çalışıyorlar:

— Pekiyi Katina nereye taşındı?

— Ulan ben Katina'nın aracısı mıyım, ne bilirim be?

Baktım olmayacak, ev sahibinin yanına gittim:

— Ben, dedim, çıkacağım...

— Olmaaaz, dedi, bak, tam beş sene oturacağına dair buraya imza atmışsın, verirsin burada yazılı olan beşbin lira tazminatı, ondan sonra da istediğin yere çıkar gidersin...

Görüyor musunuz şu başımıza gelenleri?...

Yazılı

Muzaffer İZGÜ

Üç Adım Ötede

Vedat Saygel

ELİMDE alacaklarımın listesiyle pazar filesi, girdiğim son dükkânda pîlâvlık pirincin fiyatını duymamla:

— Altiyüzelli kuruş ha! diyerek ısılgı çalmam bir oldu!

Mübarek ıslık o şaşkınlıkla duyduklarımın arasından nasıl çıkmışsa, elli adım ötedeki bizim evden de duymuşlar:

— Babanız fileleri doldurdu da, getiremiyor galiba, diyerek çocuk çocuğu yardımına salmışlar.

Yerden bitercesine çevremi sarıveren bacaksızları:

— Basın ulan! diye kıskışladım. Bir malın en hesaplısını bulup almak kolay mı? Alışverişimizi bu saatten sonra yapacağız.

Tuttular yolu, gidiyorlar. Seslendim peşlerinden:

— Evdekilere söyleyin, beni yemeğe beklemesinler. Ne zaman döneceğim belli olmaz.

Daha sonuncusu gözden kayboldumadan ilk giden soluk soluğa dönüp:

— Dedem diyor ki, diye uzandı kulağıma.

«Dedem» dediği, bizim kayınpeder.

— Bas git ulan, başlatma şu mübarek günde dedene!

Dedesinin ne diyeceğini, o aileye damat olanlarla, ihtiyarı yakından tanıyanlar çok iyi bilirler. Evin alış veriş işlerini bana yüklediği günden bu yana da ben öğrenmiştim.

Hani aile düzenimiz diğer ailelerinki gibi olsa, kolay. Altiyüzelli mi? Ver parasını, al pirincini, tut evinin yolunu.

Ama bizde öyle değil ki...

Diyeğim kehribar gibi üzüm!leri gördün, canın çekti, aldın bir kilo, tuttun evin yolunu.

— Ah ne iyi yapmışsın, demezler. Önce kesekâğıdını aralayıp içindekine bakarlar, sonra sırayla soruguya çekerler:

— Kaça aldın?

Söylersin fiyatını. Her ağızdan bir hayret nidası yükselir:

— A!... Parayı sokaktan mı topluyoruz ayol? İnsan biraz pazarlık eder.

Bu sözü annem söylemişse, hemen kayınpalide kapar sırayı; kayınpalide söylemişse, ya annemdedir, ya eşimdedir sıra:

— Nereden aldın?

Okusun manavın künyesini.

— Üç adım ileriye gidemedin mi ayol? Dokumacının Gülizar'ı manav Nuri'den bir üzüm almış, taneleri nah böyle böyle!... Fiyatı da sudan ucuz!

Bir yandan suçlu suçlu yemeğimi yerim, bir yandan kayınpederin cv idaresinde pazarlığın önemini belirten konferansını dinlerim.

Pirinç pazarlığına başlamak için bakkalın sıradaki müşteriyi savmasını beklerken baktım, bastonuna dayana dayana kayınpeder geliyor:

— Neredesin oğlum? diye dikildi karşıma. Millet sofrada senin gelmeni bekliyor.

— Yemeniz için haber gönderdiğimi söylemedi mi çocuk?

Söylemiş ama, bensiz boğazların dan geçmemiş.

— Eee, ne bekliyorsun şimdi?

—, Sıranın bana gelmesini...

«Öğretmedim, gitti» gibisinden alaylı sırtarak atıldı ileriye:

— Beklemekle sıra gelir miymiş hiç? Ver bakayım şu listeyi bana...

Verdim. Öteki müşterileri dirsekleyip geçti öne:

— Kaça pirinç?

— Altiyüzelli kuruş, dediler.

— Ne!... Altiyüzelli yıl pirinçsiz kalsam, gene almam! diye bir kurusıkı savurdu kayınpeder. Kabahat bizde...

Haydi komşudur diyoruz, alış verişimizi oradan yapalım, paramız başkalarının cebine girmesin diyoruz ama, bu fiyata da pirinç almaz ki canım!

Bakkalın:

— Daha ucuzunu bulursanız bize

de haber verin, demesi küplere bindirdi kayınpederi.

— Kabahat bizim eşeklerde!... diyerek beni işaret etti. İlle pirinci Hacı Rıza'dan alacağımız diye gökten âyet inmedi ya... Yürürüm üç adım daha, yeni bakkalda pirincin sebili var!

O önde, ben arkada, çıktık dışarı.

— Pirinci bırakıp, diğerlerini alıyorduk bari, diyecek oldum.

— Yoo, dedi. Alışverişin inceliklerini öğren artık. Her şeyini bir dükkândan alacaksın. Elinde paketle bir dükkândan çıkıp diğerine giridin mi, beş liraya sattıklarına yedi lira isterler.

— Peki, şimdi nereye gidiyoruz?

— Başka bakkal mı yok canım? Üç adımı ilderde ne dükkânlar var.

— Aman baba ne yapıyorsun? Ben o tarafı dükkân atlamamacasına taradım!

Çark etti güneye.

— Bakkal kutluğuna kıran girmediyale! Yürürüz sahile doğru. Paramız gideceğine, yolumuz uzasın.

— O halde sen dön, ben devam edeyim.

Olamazmış. Bu fırsat bir daha ele geçmezmiş. Hazır birlikte çıkmışken, alış veriş tecrübesini iyice öğretmeliymiş bana.

— İşte bak, karşılıklı bir sürü dükkân!

İlkine daldık, pirincin kilosu altıyüzyetmiş kuruş!

— Bizde kabahat, paramız başkasına gitmesin diyerek buralara kadar geldik, diyen kayınpeder yöneldi kapıya. A beynsiz, yürü birazcık daha, üç adım ilderde pirincin kralı var! Kilosu beş lira diye bar bar bağıyor da, alıcı bulamıyor adam!

Kapıda sordum:

— Nerede bu beş liralık pirinç?

— Yürü sen, dedi. Böyle söylemez sen, fiyatı beş kuruş indiremezsin!

— Oldu olacak gelmişken diğerlerini alsak?...

Onları almak kolaymış. Önemli olan, önce bakkalı pazarlığa alıştırılmakmış. Her hangi bir maddeyi ucuza almak sağlandı mı, diğerlerinin fiyatlarını düşürmek isten de-gilmiş.

Girdik yanındaki bakkala, pirinç beş kuruş daha yükseldi. Pazarlık edelim dedik, adam ağzını açma zahmetine bile katlanmadı.

— Kabahat sizin değil, bizim! diyerek yolu tuttu kayınpeder. A eşek kafa; yürü biraz daha... Üç adım ilderde...

Atladık karşı sıraya, pirincin fiyatını altıyüzdoksana çıkardık.

Saatte baktım, aman Allah! Çocuklar garanti sofra başında uyuya kalmışlardı!

— Yahu baba, dedim, gel biz şu alış veriş bir tatil gününe erteleyelim.

— Yoo, dedi, insan başsız, ev başsız olmaz! Mübarek ayın iftarı var, sahurı var, eksikleri tamamlamadan döner miyim eve! Biraz daha yürüdük mü, üç adım ilderde doldururuz fileleri...

Daldık karanlık bir sokağa!

— Yahu baba bu saatte açık dükkân bile bulunmaz.

— Ramazanda gece yarısına kadar açıktır her yer.

Karanlık sokaktan, tek tük ışıklı caddemsi bir yere çıktık. Sordu kayınpeder:

— Nereye geldik?

Öyle karmakarışık yerlerden geçtik ki, gün ışımadan nerede olduğumuzu ben değil, istihbarat teşkilâtı bilemez!

— Neyse, dedi, yürütelim. Elbet bildiğimiz bir yere çıkarız.

Bir sürü yerlerden geçtikten sonra bir bakkal bulduk, pirinç bulamadık! Başka bakkal olup olmadığını sorduk.

— Yüz metre kadar ilerden sağa sapın, üç adım gidin, bir dükkân göreceksiniz, dedi.

Elimizle koymuşcasına bulduk dükkânı. Pirinç var da, yedi liradan aşağısı yok!

Canım burnuma gelmişti! Kayınpeder:

— Kabahat bizde birader, derken ben patladım:

— A eşek kafa, madem alış verişe çıktın bir defa, yürü üç adım daha... Evinin hemen dibinde altıyüz elli kuruş pirinç var ki, taneleri nah böyle böyle!

Sabrının taşığını anlayan ihtiyar: — Sen zeytini al, eve dön, dedi. Çocukları bekletme, yiyecek yemeğinizi. Ben diğerlerini alı, gelirim.

Sonra zeytin fiyatını sordu bakkala.

— Oniki lira, dedi adam.

— Aşağı olmaz mı?

Olmazmış.

Ben:

— Ver ikiyüzelli gram, derken elimi tuttu kayınpeder:

— Parayı sokaktan mı topluyorsun oğlum? Bir zeytine oniki lira verilir mi?

Adamın saatten, midemden, dizlerimden haberi yok!

— Peki n'apayım?

— Yürü biraz daha, üç adım ilerde dokuz liradan zeytin var ki, sık yağı çıksın!

Bir şey söylemeden daldım gecenin karanlığına. O ucuz erzak aramak amacıyla bilmediğimiz bir yönü tuttu, ben evi aramaya koyuldum.

Döndüm ki, milletin iki gözü iki çeşme, başımıza bir hal geldi zamanıyla ağlaşıp duruyorlar.

Vurdum kafayı yattım.

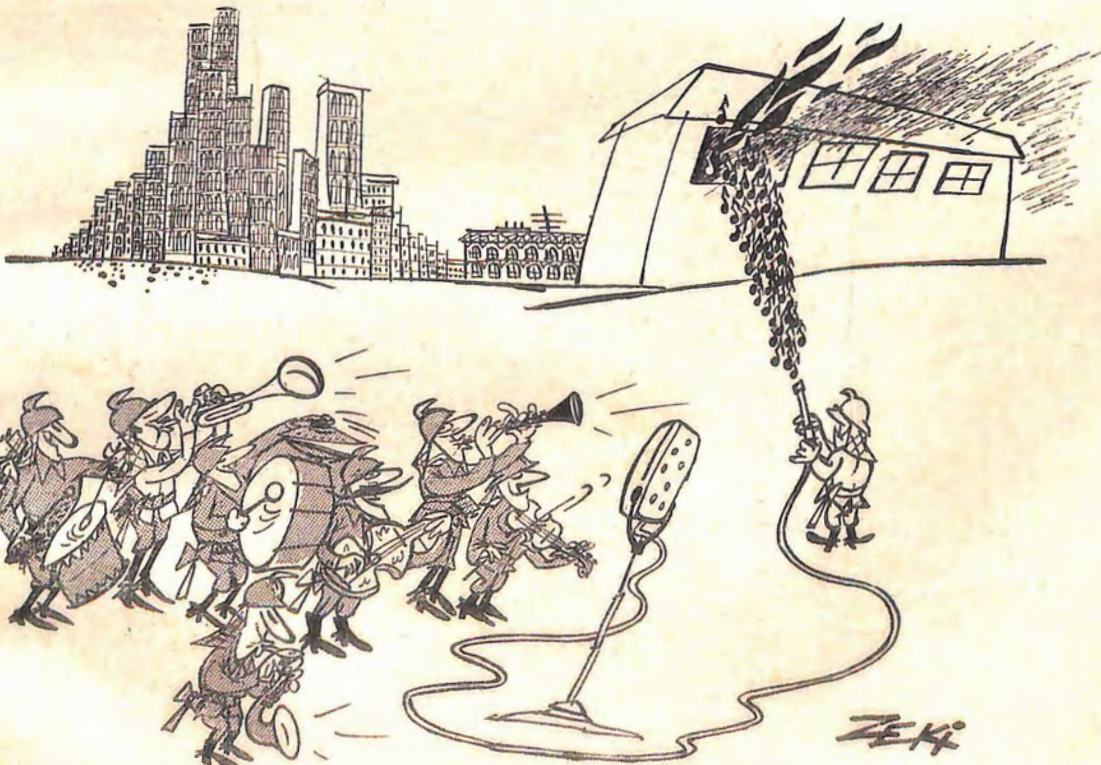
Sabah işe giderken baktım, bizim kayınpederin yeri boş. Sordum.

— Neredeyse gelir, dedi kayınpalide. Alış verişten sonra sabah namazını kılmak için camiye uğradiysa...

Şimdi aklım fikrim onda. Akşam iş dönüşünde de bulamazsam, ne yaparım bilmem. Çaresiz ya fiyatlarım ucuzlamasını bekleyeceğiz, ya da gazetelere, kayıp ilanı vereceğiz!

İnsanın içinden, «A ihtiyar, sen bu güçlükte sürüdüğün ayaklarınla, hızla artan fiyatlara nasıl yetişebilirsin?» diyeceği geliyor ama, denmez ki... Serde «Eloğlu» olmak var!

Vedat SAYGEL

— İtfaiyeciler orkestra kurdu. —

Sevgili okurlarımız, Akbaba bizim değil sizindir. Akbaba kişisel olmaktan çıkmış, Türk okurunun malı olmuştur. Yarım yüzyıla yakın bir ömür, yalnız Türkiye için değil, bütün yeryüzünde ulaşılması güç bir süredir. Akbaba bu başarısını siz sevgili okurlarına borçludur.

Kurucumuz merhum Yusuf Ziya Ortaç, Akbaba'nın 40. yıldönümü münasebetiyle kaleme aldığı yazısını şöyle bitiriyordu:

Bir gün, Akbaba'nın ellinci, altmışıncı, yetmişinci yıldönümleri de kutlanacaktır elbet. Ben, o uzak günlerin sevincini şimdiden tatmak ve yeni yeni okurlara zekâlarının en güzel ürünlerini sunan tanımadığım hayâl elleri şimdiden muhabbetle sıkmak isterim...

İşte, kurucumuz gibi biz de o yeni yeni zekâları ortaya çıkarmak; mizahımıza yeni yeni isimler, yeni yeni tebessümler katmak için bu sayfayı açmaya karar verdik.

Bütün mizah severleri sayfamıza dâvet eder, hepinize başarılar dileriz sevgili okurlar.

AKBABA

YAZISIZ

Böylesi

Seviyorsam kızını seviyorum
Anasına ne oluyor?
Kocası da var üstelik
Bir türlü aklım almıyor...

ÇİFTE KAVRULMUŞ

Küçüğü severdi beni
Şimdi de ablası vurulmuş.
Çok mal göz çıkarmaz kardeşim
Çifte kavrulmuş.

TOPRAK TENCERE

Keyfin yerinde
Tıkır tıkır kaynarsın
Ne ile tıkradığını
Hiç düşündün mü?

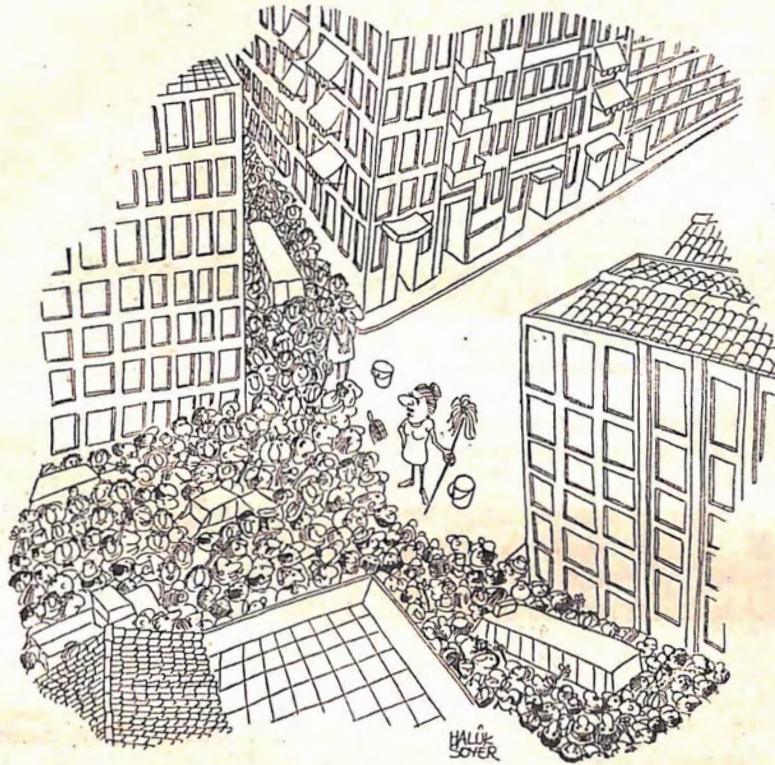
PENCERE

Sen kurtardın beni
Dört duvarın karanlığından
İlk senden gördüm
Güneşi ayı yıldızı.

Sen olmasaydın pencerem
Nasıl görecektim
Komşu kıızı...

Özkan GÖNLÜM

— İstanbul Belediyesi, şehrin temizliği için ev kadınlarından yardım istedi —

— Kimse giremez, yeni temizledim bu sokağı!..

GECE AŞKI

Lâmbayı söndür, göğüslerini yak
Dudaklarını arala, perdeyi kapa.
Kılı kırka yarıyor belki de;
Aç göster kalbini, kim var
Bir de ben bakayım haspa.

Ya o kalbten bir başkası çıkarsa
Vücut onun, ruh değil
Kadın günaha saparsa.

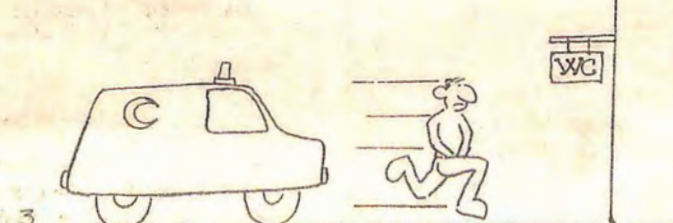
H. Zekâi YİĞİTLER

1

2

3

YAZISIZ

DOĞRUDUR

Süt Endüstrisi Kurumu ziyan ediyormuş.

Doğrudur...

Çeşmeler doğru dürtüst akıyor ki...

YENİ YANGINLAR

Gazetede bir ilân:

«Aysel Çam ile Veysel Çam evlendiler.»

Bu çamlar da evlenerek yanmış...

Kemal Çalıkoparan

KOLAYI VAR

Yeni kurulan «Türk Mucitleri Derneği» kaloriferli a-yakkabılar imâl edecekmiş.

Oysa, uzun uzun uğraşmaya ne gerek var?

Onlar da en kötü ayakkabıya 100-150 lira fiyat koyup, satışa çıkartsınlar. Bakın giyenin ayağını yakıyor mu, yakmıyor mu?

MERAK

Bir bilim adamımızın yeni yayınlanan bir yapıtı geçti elimize: «Türk Keneleri Üzerine İncelemeler».

Eleştirmeye hakkımız yok ama, gene de demeden edemeyeceğiz: «Sayın profesörüm! Aradık, taradık bulamadık. O pek bilindik tipler, neden yok kitabınızda?»

Ahmet İteberk

YAZISIZ

O kadar ...

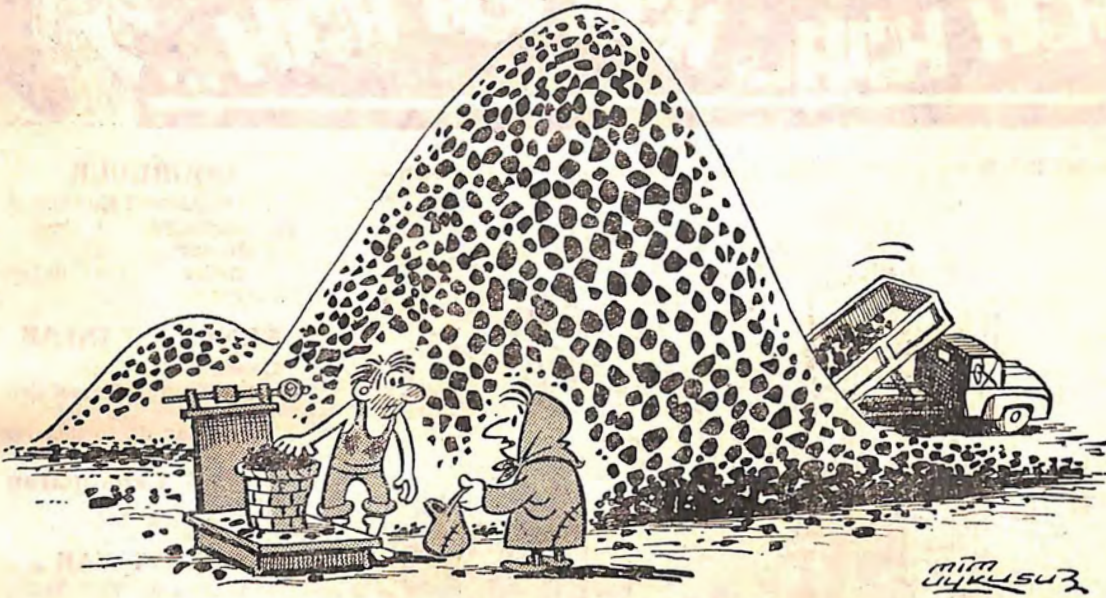
O kadar çok sever, o kadar çok severdi ki kaynanasını, o kendilerine misafir geldiği zaman hemen kahve pişirir, içtiği kahvenin telvesine bakarak: «Siz de tez zamanda yol görünüyor» diye falına bile bakıverirdi...

O kadar çok sadık, o kadar çok sadıktı ki ölen kocasına, o ölünce yine onun gibi (yaşlı ve zengin) birliyle evlendi!...

O kadar kulağı delik, o kadar kulağı delikti ki, söylenen sözlerin hiçbirini kafasında durmaz, bir kulağından girer, bir kulağından çıkardı...

O kadar çok terbiyeli, o kadar çok terbiyeliydi ki, kendisine laf atan erkeklerin terbiyesini bizzat verir, ayakkabısını kafalarına indirirdi.

Erhan TİĞLİ

— Evlâdım, benim kömürün ilk taksitini şuna koyuverir misin?..

PAZARTESİ :

Neden köprü?..

Önümüzdeki ayın ilk günlerinde Halic'e üçüncü köprünün temeli atılacakmış.

Atılsın ama, hani temizleniyordu Halic?

Sözde temizleme işlemi gene sürdürülüyormuş.

Eee, neden köprü yapma gereği duyuldu? Geçti olan yere köprü yapılır mı?

Efendim, şuymuş da, buymuş da, Boğaz Köprüsüyle ilişkisi varmış da...

Doğruyu söylemeye dilleri bir türlü varmıyor.

Crysa gizleyecek ne var?

Yıllardır şehrin kanalizasyonu akitıla akitıla, çöpleri atıla atıla güzelim Halic tepeleme doldu, adı «Deniz» iken İstanbul'un sekizinci tepesi oldu.

Kürek çeksen, sandal gitmez. Yü.

rüyeyim desen, üstüne çıkmaya boyun yetmez. Sonunda yetkililer ka-fa kafaya verdiler, «Çaresiz bir üst geçit daha gerekiyor» dediler.

SALI :

Aslanın ağzında!

Almanya'daki yabancı işçiler arasında yapılan sayımda ikinci olmuşuz.

Evet, 478.200 kişiyle Yugoslav'lar birinci; 452.700 kişiyle Türk'ler ikinci...

Hani insan düşünüyor da, galibiyet umuduyla taa Avrupa'lara gidip, yurda boş elle dönen sporculara hak vereceği geliyor.

Bir ekmek parası getirmek için yarım milyon kişiyle gidilen bir yerden, onbir kişi gönderip kupa nasıl alınır birader?

ÇARŞAMBA :

Şöyle bir baksanız...

Beyaz perdeden sahneye transfer eden genç hanım yıldızlarımızdan biri, «Plâksız şarkıcı olmaz» diyerek, dinleyicilerinin karşısına çıkmadan hemen bir plâk doldurmuş.

Zahmet etmiş kızcağız?

Plâksız şarkıcı olmazmış!

Bal gibi olur.

Politikacının sorumsuzu, müdürün yetkisizi, şoförün ehliyetsizi oluyor ya... Şarkıcı da olur.

Üstelik şarkıcının plâksızı, şoförün ehliyetsizinden, müdürün yetkisizinden daha zararsızdır.

Hele toplum açısından hiç önemi yoktur.

Birinin zararı plâk satışından olur; diğerlerinin zararı topluma malolur!

PERŞEMBE :

Soralım

Başbakanlıktan gönderilen bir genelge ile bütün bakanlıklara duyurulmuş:

«İlân, reklâm ve tabelâlarda Türkçe kelimeler kullanılmasına önem verilsin.»

Şimdi bakanlıklar da kendi örgütlerine aynı emri verecektir elbet:

«İlân, reklâm ve tabelâlarda Türkçe kelimeler kullanılacak!»

Derken aynı uygulama vatandaştan istenecek.

İşte o zaman başımızı ellerimizin arasına alıp, kara kara düşünceye dalacağız.

«Türkçe sözcükler kullanılsın.»

Peki, kullanalım. Fakat hangi Türkçeyi kullanacağımızı bilmek için önce şunu soralım:

«İlân, reklâm ve tabelâ» diye kullanılan şu üç sözcük Türkçe midir?

CUMA :

Ne yapıyorsun birader!

İşportacılık yaparken Belediye Zabıtası tarafından yakalanan Daren-de'nin eski Belediye Başkanı, «Ne yapayım» demiş. «Bu işte daha çok para var.»

Canım, diyelim haklısınız. İşportacılıkta, Belediye Başkanlığından da

Söylenir mi?

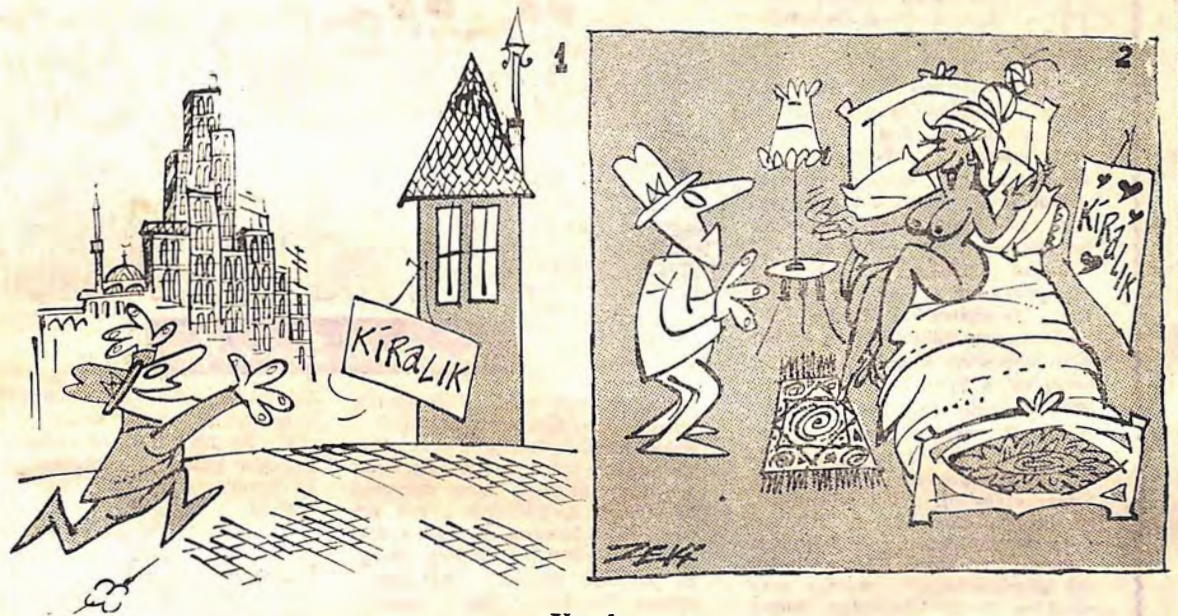

— Yeni 50

— Eski

Dev adımı!

Yazılı

Tüm kadro istifayı basar, işportayı kaparsa, kovalayacak memuru nereden buluruz?

CUMARTESİ :

Yardım edelim

Tarım Bakanlığı ile Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü'nce düzenlenen «Gıda Semineri»nde, protein bakımından zengin olan gıdaların halka tanıtılmasına karar verilmiş.

Et, yirmi lirayı aştıktan sonra başka çare kalmamıştı zaten. Öyleyse hep birlikte tanıyalım: Kasap çengelinde sallanan maddeye «Et» denir. Protein bakımından oldukça zengindir ve sadece Kurban Bayramlarında yenir. Biz tanıttık, bakalım kimler tattıracak?

Öncekinin aynı

Başbakan Erim, partiler arasında ki uyumsuzluğu, «Buhranı şimdilik dondurduk, öylece duruyor» diye özetlerken, DP. lideri Bozbeyli şunları söylüyor:

«Buhrana çözüm yolunu ancak çoğunluk partisi getirebilir.»

Tabii...
Tıpkı buhranı getirdiği gibi..

PAZAR :

Aman Allahım!

Başbakanın yaptığı toplantıdan öğrendik sayısını.

Yurdumuzda tam 4.558 esnaf teşkilâtı varmış.

Dikkatinizden kaçmadı değil mi? Bu «4.558» esnaf sayısı değil.

Temsilci sayısı değil.

Dernek!

Her derneği de en azından bir düzine insan yönettiğine göre, kabataslak bir hesaba, 46.000'i bulur havadan para kazananların sayısı... Şimdi anladınız mı en bol zamanında neden altı liradan aşağı inmedi kayısı?..

Merak bu ya

Kapanış törenini radyolardan dinlemiş, gazetelerde okumuşsunuzdur.

Bando eşliğinde direkten indirilen Akdeniz Oyunları Bayrağı saygıyla Şeref Tribünü'nün önüne getirildi, dikkatlice katlanarak saklanmak üzere İzmir Belediye Başkanı Osman Kibar'a verildi. Başkan da bayrağı özel sandığına yerleştirip bir güzel kilitledikten sonra, 1975 yılında oyunların yapılacağı ilkeye teslim etmek için emanetine aldı.

İster misiniz şeytan dürtsün, merak etsin de «Acaba koyduğum yerde duruyor mu?» diyerek 1973'te falan açmaya kalksın!

Ama diyeceksiniz «Bayrak sandığından ne çıkar?»

Seçim-sandık bir araya geldi mi, garanti Demirel çıkar!

Sporcunun kaderi

Yetkililerin demeçlerini bir başlıkla süslemiş gazete:

«Federasyonlarda kasım temizliği»
Ve ayıklanacak sporcularla, yöneticilerin adları...

«Temizlik imandan gelir» sözü, günümüz sporcusuna ne kadar uyuyor.

Bir kez formunu kaybetmeye gör. Kaybettiğin an kese, sabun hazır!

Dakikada temizler vallahi...

Kimini kasım...

Kimini hasım!

Vedat SAYGEL

DÜNÜMÜZÜN KANTOSU İLE GÜNÜMÜZÜN TABLOSU

Derdim geniş, midem dardır
Zamlar benim tek gıdamdır
Dünya parmak ısıyor
Boyumdan çok borcum vardır.

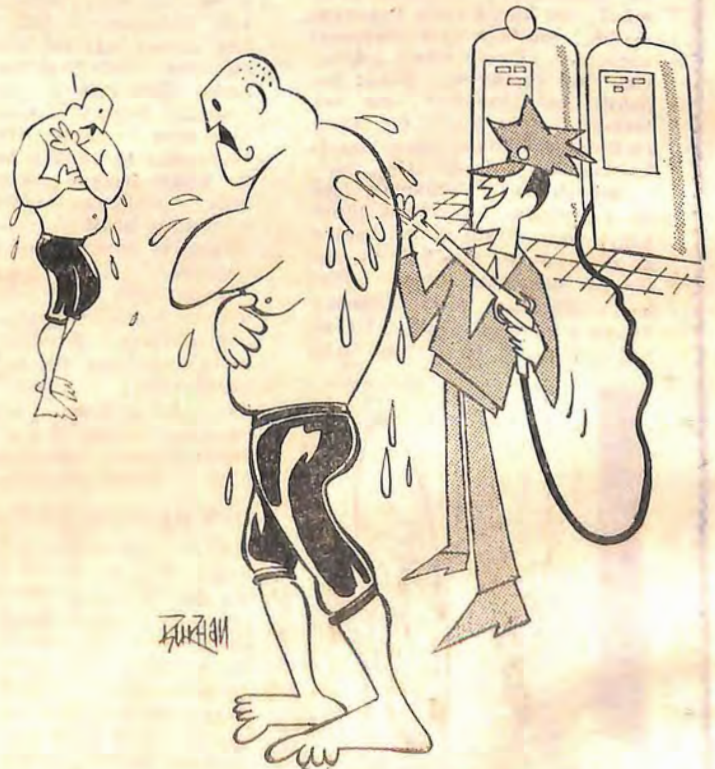
Ram tara, ram tara da
Ram tara ram tara

Rekor seviyede ürün
Belluk bereketi görün
Alkaş, parsa ne yapayım
Birazcık margarin verin.

— Yeniden müzik —

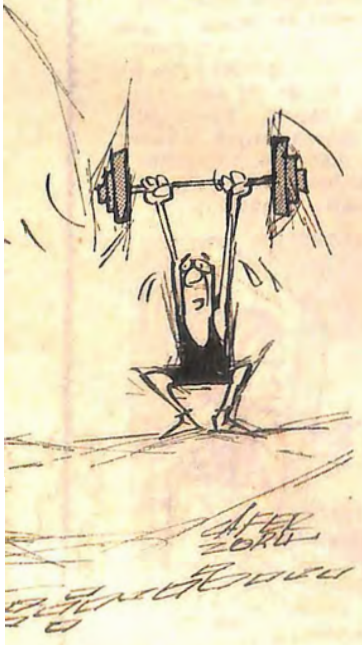
Yıllar ılı kovalıyor
Yüreciğim bak yanıyor
Dili tatlı, kendi dilber
Kâfir beni oyalıyor!

Zeytinyağı pahalı olduğu için güreşçiler motor yağı ile yağlanıyorlar. — Gazeteler —

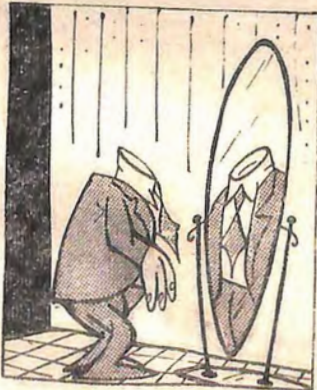
Yazısız

ri gördün mü?..
edik ki!..

H. G. WELS bu romanı yazdı-
ğı zaman kendi de görün-
mez olmuştu. Herkesin ha-
yâlinde, görünmeyen adam olup,
beleşten otobüse binmek, onun
bunun cebini karıştırmak, lokan-
taya gidip havadan yemek ye-
mek, garsonlarla dalga geçmek,
sevdiği kadının odasına girip o-
na bir şeyler yapmak arzusu var-
dır... Görünmez olmak her hal-
de çok güzel bir şeydir diye dü-
şündüm... Düşünün, siz herkesi
görüyorsunuz, kimse sizi görmü-
yor... Ne matrak şeydir bu... Bu
görünmeyen adam olmak hayâli
beni öyle sardı ki varımı yoğumu
satıp savıp Yüsa Tepesinde kim-
senin hulamıyacağı uzak bir yer-
de bir ev satın aldım. (Ben de-
ğil, bunu bana anlatan... İsmi-
nin açıklanmasını istemiyor.)
Neyse efendim, evi kendime gö-
re dayayıp döşedim... Eve, sa-
dece uşağım Sadık'ı ve köpeğim
Canavar'ı aldım... Kimya ilmini
iyi biliyordum... Ayrıca orta
okul ve lisede kimyadan ikiden
yukarı not alamazdım... Fakat
bende yassıkadaya duyulan iş-
tah ve hırs gibi bir kimya hırsı
başlamıştı... Öyle bir hırs ki,
bir haftada bütün elemanların,
maddelerin, madenlerin, asitle-
rin, sirkelerin, zeytinyağların
markasını öğrenmiştim... İki ay
sonra hem sakallarım büyümüş
hem de kimya üzerine 34647 ki-
tap okumuş haldeydim... Ne yi-
yor, ne içiyor, ne de tuvalete gi-
diyordum... Bu yüzden bende
müzmin peklilik bile başlamıştı...
Ağzın burnum asit kokuyordu...
Laboratuvara kimseyi sokmuyor-
dum. Girmek isteyenleri tekme,
yumruk ile kovalıyordum... Yarı-
deli gibi olmuştum... Ara sıra ağ-
zımdan köpükler geliyordu... Bu-
lacaktım... Görünmeyen adam ol-
manın yolunu bulacaktım... Bil-
hassa antimon beni çok sinirle-
ndiriyordu. Çünkü hiçbir şekilde
du uyor, derhal uçuyordu...
Neden uçuyordu... Demek ki an-
timonda bir uçuculuk hevesi
vardı... İşte bir gece laboratu-
varda bir kaç asidi arseniğe dök-
müş neticeyi beklerken gözleri-
mim önünde şu formül beliriver-
di: CH₅ O₂ — NH₇-ZN 53...

Neyse ilmi izahını bir tarafa
bırakalım... Kolları sıvadım...
Tüpleri tekrar kaynatırdım... Mad-
deler laboratuvarın içinde genzi-
me doluyordu... Nefesim kesil-
mişti... Şu küçük tüpte kaynayan
madde mutlaka beni görünmez
yapacaktı... Başka çaresi yoktu...
Hele bir yapmasın... Fakat kaç
dakika kaynayacaktı?... Bu, zey-
tinyağı fasulye değildi ki... Biraz
ölçüsünün üstünde veya altında
kaynaması halinde şişerdim...
Saniyeler asit dumanları için-
de geçiyordu... Gözlerim tüpte,
bakıyorum... Tam 67 nci saniye-
de tüpü ateşten alıp baktım, kıp-
kırmızı bir renk almıştı... Evet
hence olmuştu, sizce bilmem...
Acaba içmeli miydim?... Ya ze-
hirlenirsem... Gerçi ona karşı

görünmeyen Adam

Suavi Süalp

panzehir vardı ama... İlim ve fen
uğruna ölen doktorlar az mıydı...
Fakat bir de görünmez olursam...
Tereddüde vakit yoktu... Sıcaklık
azalırsa baştan aynı dereceyi
tutmamak inkânsızdı... Bir ne-
feste tüpü başımdan aşağıya dik-
tim... Mideme birden beş on ke-
di yavrusu düşmüş gibi oldu...
Aman Yârabbi... Bu ne sancıy-
dı... Sanki doğum yapacak gö-
cuk, pardon kadın gibiydim... O-
racığa büzüldüm... Ellerim ayak-
larım çekiliyor, gözlerime perde-
ler geliyordu... Bal gibi ölüyor-
dum... Hıyarlık bende, ne diye
bu numaraya girmiştim?... Her-
kes ortalıkta görünürken ben gö-

Çünkü Abdullah da benim bo-
yumdaydı:

«— Ah Abdullah, ne oldu?... A-
rabayla kaza mı geçirdin?... di-
ye bana sarıldı.

Ben:

«— Karşıdaki Abdullah değil
hanım! İyi bak!... Biraz sonra
kimseyi göremiyeceksin!... diye-
rek içeriye girdim... Kadın şaş-
kın kalakaldı... Beni deli yahut
gangster sanmıştı. Heyecanla
haykırdı:

«— Kimsiniz, evde kocam yok.
Lütfen rahatsız etmeyiniz bey-
efendi.» diyecek oldu...

Onun lâflarını keskin bir kah-
kahayla kesip:

rünmiyecektim... Dizlerimin üze-
rine büküldüm... Ellerime bak-
tım... Aaaa... O ne, ellerim yok
olmuştu... Öyle korktum ki, kor-
kudan dilim tutuldu... Doğru boy
aynasına koştum... Aaaa... valla-
hi yüzüm de yoktu... Öyle heye-
canlandım ki düşüp bayıldım...
Ne kadar baygın kaldığımı saat
bilir... Neticede kendime gelin-
ce müthiş hakikati anladım: Ba-
şarmış ve görünmeyen adam ol-
muştum...

Acele acele soyundum... Artık
aynada kimseler yoktu... Yani
ben yoktum... Kendimi kaybet-
mem acayibime gitmişti... Ben
neredeydim?... Kendi kendimi
de görmüyordum... Giyindim...
Suratıma sarğı bezleri sardım.
Kafama büyük bir şapka geçir-
dim ve dışarıya çıktım...

İLK HEDEF SELMA'NIN EVİ

Evet bir zamanlar dünyalar
kadar sevdiğim Selma'yı, Abdul-
lah diye bir herif almıştı. Baka-
lım beni görünce, daha doğrusu
görmeyince ne yapacaklardı...
Bahçe kapısından girdim... Mür-
divenleri çıkıp kapıyı çaldım.
Kapıyı bana Selma açtı... Kar-
şısında yüzü gözü sarılı birini
görünce şaşırdı. Kocasını sandı...

«— Hah hah... İyi bak... Şu
kara gözlüklerin arkasında göre-
mediğin adam, bir zamanlar seni
deli gibi seven Lütfü'dür... Şim-
di öyle bir vaziyette sana geliyo-
ru ki, hayretten kılıç dilini
yutacaksın... Bundan sonra hep
bu evin içinde olacağım... Kocan
değil, dünya gelse beni göremi-
yecek. Çünkü ben görünmeyen a-
damım, dedim. Veee edivenleri-
mi çıkardım... Zavallı kadın, el-
lerimin olmadığını görünce kor-
kuyla haykırdı... Arkasından şap-
kamı ve gözlüklerimi çıkardım.
Selma göremediklerine korku ile
bakıyordu. Donup kalmıştı. Ben:

«— Oturalım... Bu kadar iza-
hat yeter sanırım... Kocan ne
zaman gelir?...»

«— Nerdeyse gelir. Fa... fakat
Lütfü bey... Nasıl böyle görün-
mez oldunuz?...»

«— Bu bir sırdu... Kimseye
söyleyemem... Fakat biraz sonra
beni hiç göremiyeceksiniz, de-
dim.»

Selma telefona koştu... Ona
mani olmadım... Polise telefon
etti. Derhal gelmelerini söyledi.
Telefonu kapattı... Ben güldüm:

«— Boşuna... Ben görünmedik-
ten sonra kim gelse vizgelir...
Görünmiyeceğim işte, zorla mı?»

Kapı çalındı... Abdullah gelmiş-
ti... İçeri girip beni görünce bo-
zuldu... Dövmeye kalktı... Çok
kıskaç adamdı... Karısı duru-
nu izah etti... Benim fena bir
maksatla gelmediğini anlattı...
Abdullah bana dik dik baktı:

«— Bas git, yoksa ağzını bur-
nunu kırarım!» diye bağırdı. Ben
güldüm:

«— Hah hah... Ağzım burnum
yok ki... Görebilirden kır, dedim
ve ona da şapkamı çıkardım. Ka-
rı koca donmuş gibi oldular. Ab-
dullah yere yığıldı... Selma ona
kolonyalar serpti. Ben soğukkan-
lı sigaramı içiyordum:

«— Polisler gelsin, herkesin
içinde görünmez olduğumu gös-
tereceğim.» dedim.

Karı koca benim karşında ko-
nuşamıyorlardı. Abdullah bir a-
ra iş adamı olarak bu formülü
kaç satacağını sordu. Ben a-
lay ettim. Bu formül bende ol-
dukça dünyaya hâkim olacaktım...
Biraz manyaklaşmıştım...
Derken polis arabalarının düdüğü
sesleri duyuldu... Ve ben o za-
man soyunmaya başladım... Key-
fini çıkararak ağır ağır soyunu-
yor, ayalay karı kocaya bakıyor-
dum... Selma ve kocası koltuğa
büzülmüşler yavaş yavaş kaybol-
an bana bakıyorlardı... Tam so-
yunmuştum ki polisler girdiler...
Fakat ben ortada yoktum... Karı
koca polislerle burada biri oldu-
ğunu söylüyor, başlarına gelenle-
ri anlatıyor, fakat polisler inan-
mıyorlardı... Komiser bozuldu...
Abdullah ve Selma'yı polislerle dal-
ga geçmek ve vaktini almaktan
götürmeye kalktı. Ben o zaman
bağırdım:

«— Bir dakika... Dedikleri doğ-
ru, ben aranızdayım!...»

Polisler sesimin geldiği tarafa
baktılar. Tabii bir şey göreme-
yince korkudan birbirlerine sar-
ıldılar... Ben onları daha fazla
şaşırtmak için masadaki saa-
ti alıp kaldırdım. Havada duran
saate ödleri kopmuş bakıyorlar-
dı... Fakat birden nedense ga-
rip bir şey oldu. Midemde bir
yanma başladı ve ben aniden
görünür oldum... Fakat ne hal-
de biliyor musunuz?... Adem ba-
ba kılığında... Rezil olmuşum...
Polis komiseri:

«— Tutun şu terbiyesizi!» di-
ye bağırdı.

Kendimi dışarıya attım... Deli
gibi koşuyordum. Arkamdan da
polisler koşuyorlardı... Çırılçıp-
laktım, soğuktan donuyordum...
Ne kadar kaçtım bilemiyorum...
Beni Üsküdar iskelesinde yakala-
dılar... Bir arabaya koydular...
Şimdi Akıl Hastanesindeyim...
Kimse görünmeyen adamlık for-
mülünü bulduğuma inanmıyor...
Bütün kabahat antimonunda... Aca-
ba dozunu az mı koydum?...
Yoksa bütün bu gördüklerim bir
rüya mı?... Ya da iki sap sarmı-
saktan mı ibaret?... Fakat çalış-
malarım devam ediyor... Yakın-
da karga olacağım... Bakalım o
zaman polisler beni yakalarlar
mı?... Gaaak... gaaak!...

TELEFON

GECE yarısı telefon çalsa ve deseler ki:

— Sayın Cumhurbaşkanı ya-rın sizinle görüşmek istiyor.

Demirel olsanız ne düşünürsünüz?...

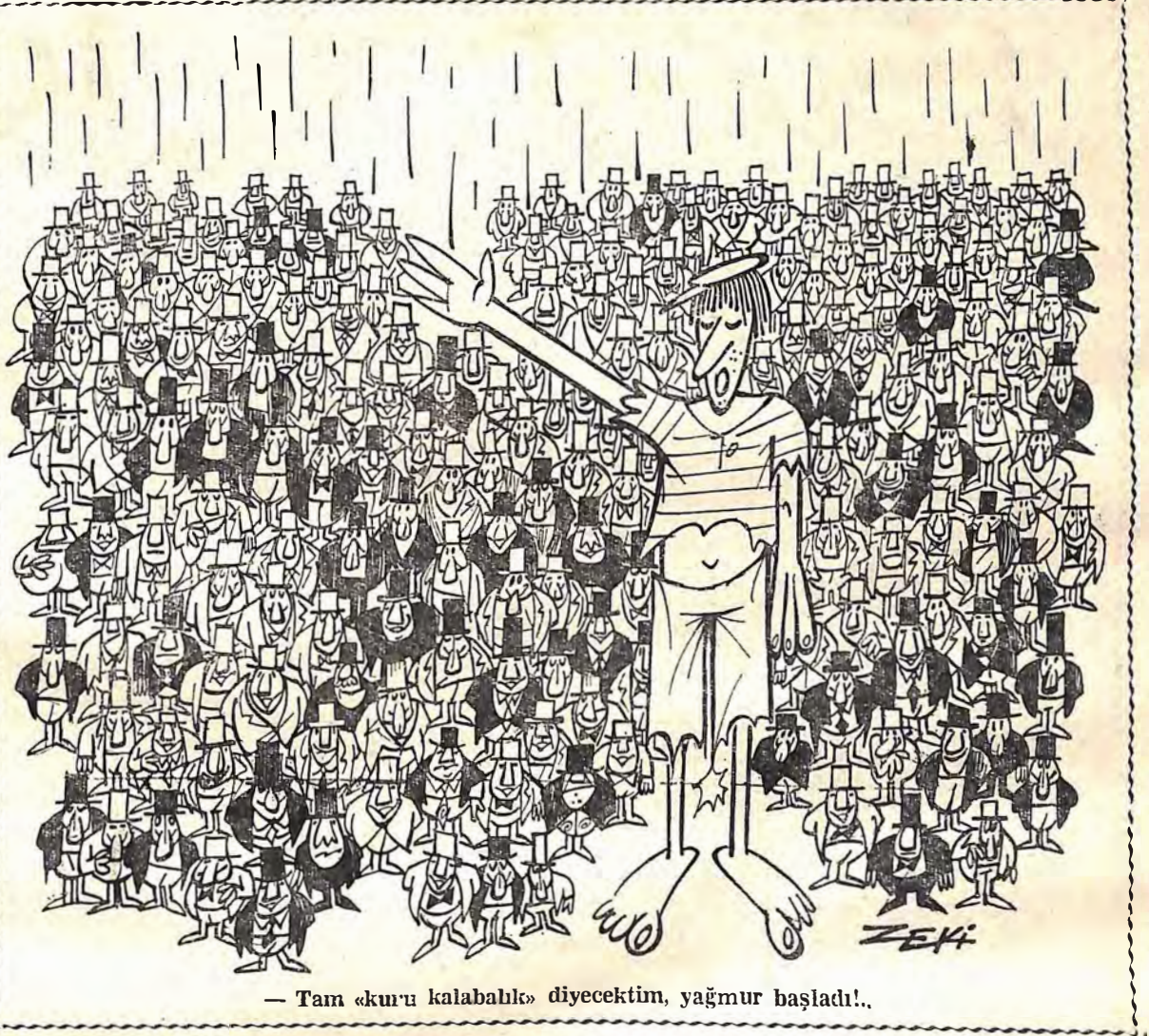
— Tamam! dersiniz. Nihayet dediğime geldiler. İstedikimi yapacaklar. Ne adamışım bel... Nasıl da hesapladığım işler birer birer oluyor. Baktılar ki başka çıkar yol yok, nihayet Başbakanlığı yine bana vermek zorunda kaldılar. Yarın lâcivertleri giyer Köşke giderim. Biraz sonra da cebimde, Başbakanlığa atandığımı bildiren Cumhurbaşkanlığı tezkeresi olduğu halde dışarı çıkar, Çankaya sırtlarından bütün Türkiye'ye bir demeç patlatır, «Demokrasi, milli iradenin tecellisi, nurlu ufuklar, görülmemiş kalkınma» filân derim.

Bunları düşündükten sonra biraz keyifli, biraz heyecanlı, ertesi günü Köşkte yapılacak görüşmeye katılacak olanların durumunu incelemeye başlarsınız.

— Çankaya Köşkündeki bu görüşmeye benden başka kim katılacakmış? Başbakan Nihat Erim. Yâni eski Başbakan. Demek ora da istifa edecek. Cumhurbaşkanının onun istifasını kabul ettikten sonra, yeni hükûmeti kurmak görevini hemen bana verecek. Çok acele ediyor olmalı Cumhurbaşkanı. Hakkı da yok değil. Zira ülkenin, bir saat bile, benim gibi bir Başbakanın yokluğuna tahammülli olmasa gerek. Demek Cumhurbaşkanı bunu düşünüp, bir an önce iktidarı tekrar bana vermek için acele ediyor.

Bunu da düşündükten sonra keyifli keyifli bir sigara yakarsınız. Ama Demirel sigara içmediğine göre, biraz kıymalı börek yersiniz. Ondan sonra düşünmeye devam edersiniz:

— Görüşmede Meclis Başkanı da bulunacakmış. Eh, bu da doğru. Cumhurbaşkanı, Meclis'in de nabzını elinde tutmak istiyor. Bu

— Tam «kuru kalabalık» diyecektim, yağmur başladı!..

nabız «AP. AP. AP.» diye attığına göre mesele yok. Varsın o da bulunsun. Bundan başka, görüşmelerde bizim partiden de üç kişi bulunacakmış. Genel Sekreter, Senato Grup Başkanı ve Meclis Grup Başkan Vekili. Tam sırasıdır. Cumhurbaşkanı bunları da çağırarak çok iyi etmiş. Onların önünde Nihat Erim istifa edecek ve Cumhurbaşkanı, hükümet kurma görevini bana verecek. Onlar da benim nasıl bir politikacı, nasıl şaşmaz hesaplar yapan bir matematik ustası olduğumu anlayacaklar ve herkeşe anlatacaklar. Bu suretle parti içindeki gücüm bir kat daha artacak ve tam bir lider olacağım. Artık kimse sırtımı yere getiremez.

Bunları da düşündükten sonra bir kıymalı börek daha yersiniz. Tam, tatlı rüyalar görmek üzere yatağa gireceğiniz sırada aklı-

nız birden bir şeye takılır:

— İyi ama, Genel Kurmay Başkanı da bulunacakmış toplantıda. Ona ne oluyor? Şimdiye kadar, ne bir Başbakan Cumhurbaşkanına istifa mektubunu verirken ve ne de Cumhurbaşkanı, bir parlâmentere Başbakanlık görevini verirken bir Genel Kurmay Başkanı hazır bulunmamıştır. Acaba sayın Cumhurbaşkanı yeni töreler mi çıkarıyor?..

Birden, yediğiniz iki parça kıymalı börek midenizde kıpırdanmaya başlar.

— Hepsini anladık ama, bu Genel Kurmay Başkanı ne oluyor? diye kendi kendinize sormaya devam edersiniz.

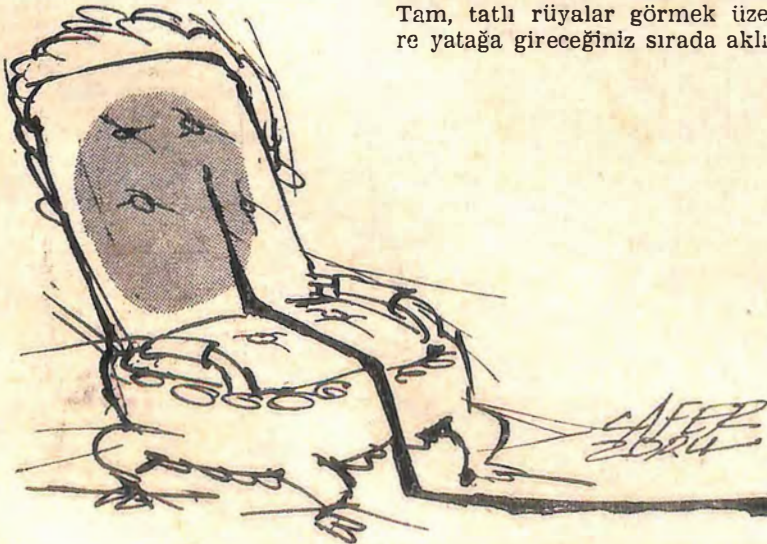
— Bundan önce de bana bir kaç defa hükümet kurma görevi verilmişti, ama hiçbirinde Genel Kurmay Başkanı bulunmamıştı. Acaba şimdi neden bulunabilir?.. İsmi de bana hiç yabancı gelmi-

yor. Nerde görmüştüm bu generalin ismini?.. Hah, tamam!.. 12 Mart günü bana verilen üç maddeli bir mektubun altında... Vay canına!.. Muhtıranın altındaki imzalardan biri onundu... Yoksa bir muhtıra daha mı verecek bana orda?..

Birden mideniz kaynamaya başlar. Yediğiniz kıymalı börekler sanki hiç midenize gitmemiş de, boğazınızın hemen giriş noktasına takılıp kalmış.

Yüzünüz sararır, keyfiniz kaçar. Kıymalı börekler, bulundukları yerden çıkmak için önüne geçilmez bir çabaya girişirler. Buna rağmen sizin için bir kıymalı börek daha yemekten başka yapacak iş kalmamıştır. Zaten bundan sonra size düşen iş, durmadan kıymalı börek yemekten ibaret olacaktır...

Mehdi ZİT

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Her Hatta Bir Olay ZEKİ

— Tamam, diyordu o da... Yarın görürsünüz...

Amma bir türlü razı edemiyordu Kâmuran'ı:

— Bizim gibiler pek sokaklarda gezmezler, diyordu.

— Yalvarırım, diyordu bu kez Rifat.

— Kalk ulan kalk, yalvarma... Hiç erkek kadına yalvarır mı?

Ama iyemiyordu bir türlü:

— Ben arkadaşlarıma söz verdim, inanmıyorlar bana!... diye.

Biliyordu ki, böyle söylerse iyice kızardı Kâmuran... Ondan sonra, beki de bir hafta almazdı odasına... Bir keresinde sabaha karşı bir münakaşa geçmişti de aralarında, Kâmuran onu odadan kovmuş, tam bir hafta bakmamıştı yüzüne... Bir hafta sonra, ancak yalvar yakar Rifat'ı odasına almıştı...

Her zaman, Kâmuran'a:

— Benim ilk gadınım, dediğinde, Kâmuran:

— Sahi mi, yemin et, diyor, onu başına basıyordu bir çocuk gibi... O zamanlar, o yumuşak göğüste, Rifat Okşanan bir kedi gibi hırılda-yarak:

— Sana çok fena tutuldum Kâmu-ran, diyordu...

Gülüyordu Kâmuran:

— Galiba ben de bir gün tutulaca-ğım sana, diyordu... Amma ne za-man bilemem... Fakat sana bişe di-yeyim mi? Bak, senden epeyce bi-yüğü, gününü gün et oğlum... Ka-şanı boş şeylerle yorma... Şu dünya-da yaşadığın, şu dünyada birtakım şeylerden zevk alacağın yanına kar-dır...

Yine mırıldanıyordu Rifat:

— Tapıyorum sana Kâmuran!...

— Kâmuran ablası sevmiş onu...

Sonra, sevişiyorlardı...

İşte babasından para istemeye gel-diği gün ilk kez Kâmuran'la dışarı-ya çıkacaklardı. Amma öyle çevre-sinden geçmek için değil. Zaten kah-ve de, berber de o saatte çoktan kapanmış olurlardı. Onlar dışarda, Kâmuran'ın yaşgününi kutlayacak-lardı. Bilmem kaç sene evvel, o gün doğurmuştu anası Kâmuran ablası-nı...

Gece saat onikide otele geldikten sonra Kâmuran bir güzel giyindi ve süslendi. Rifat da gündüzden pantalo-nunu ütlemiş, ceketini silmişti...

— Nasıl? dedi Kâmuran, gözleri-mi iyi boyamış mıyım?

— Gurban olurum o gözlere!

— Ühüüü, senin bu kurban oldu-ğün gözler neler görmüştür neler...

Dışarıya çıktıklarında, Kâmuran, Rifat'a:

— Gir koluma, dedi.

Rifat girdi Kâmuran'ın koluna... Tüm günleri bir odanın içinde geç-mişti... Amma şimdi dışarda, onun koluna girmek, onun etine değmek, ayrı bir zevk veriyordu Rifat'a... Kâ-muran tutmasa, ayakları birbirine dolanacak, belki de tökezlenecekti.

— Sen nasıl yürüyorsun be? dedi sonunda kadın.

— Ne oldu?

— Uçacak gibi bir halin var.

— Sevinçten...

— Görenler anası demezler ama, ablası derler...

— Onlar bilseler ablamın bir gü-zelliğini...

— Ne de güzel ya...

Biraz daha yürüdüler. Gerçek-ten gelip geçenler onlara bakıyorlar-dı. Kâmuran aşırı boyanmıştı. Ri-fat ise yanında pek sönük kalıyor-du... Ama aldıracağı yoktu Rifat'ın buna...

— Nereye gideceğiz? dedi Kâmu-ran.

— Bilmem ki...

— Bilmez misin? E peki, nerde kutlayacağız biz yaşgününi?

— Şurda ilerde bir diskotek var, ben hiç getmedim ya, oraya getsek mi?

— Dans mı edeceğiz?

— Bilmem ki...

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

— Pekiyi, öyleyse ne işimiz var diskotekte?... Ben bir otel biliyo-rum, oraya gidelim, üstünde güzel bir lokantası var...

— Sen bilin...

Otele kadar bir paytonla geldiler. Payton durur durmaz, hemen Rifat el attı cebine, otuz beş liranın, beş lirasını arabacıya verdi... Yukarıya çıktılar... Lokantada bir iki masa doluydu, diğerleri boşalmıştı. Uzun boylu bir garson servis yaptı. Ne içeceklerini sordu. Rifat bir şey söy-lemeyince, Kâmuran:

— Rakı olsun değil mi Rifat? de-di.

— Heye, dedi Rifat...

Sonra Kâmuran, birtakım mezelet söyledi... Rifat bir bir hesabını yap-tı bunların kafasından... Rakı şu ka-dar, cacık bu kadar, pırzola bu ka-dar... Ondan sonra kara kara dü-şünmeye başladı. Kâmuran:

— Ne o, bir şey mi var? diye sor-du.

— Yoo, vallaha bişe yok.

— Suratını astın da...

— Sana öyle gelmiş...

Garson, elinde kolunda tabaklarla geldi. Onları bir bir masaya bırak-tıktan sonra, rakı şişesini açtı:

— Taze börek de var, dedi...

— Olsun, dedi Kâmuran...

Bir saat sonra ikisi de sarhoş ol-muşlardı. Tüm kadehleri, hiç başka bir şeyin şerefine kaldırmamışlar, hepsini de Kâmuran'ın yaşgününi şerefine kaldırmışlardı. Bir ara Kâ-muran:

— Hey gidi dünya hey, dedi, ge-çen sene nasıl kutlamışım bu ya-şgününi, bu seite nasıl, geçen sene nerde, bu sene nerde?...

Sonra durdu, çatalla bir zeytin tanesini ağzına atıp çekirdeğini çı-kardıktan sonra:

— Geçen sene kiminle, bu seite ki-minle, dedi...

Sonra, kriz şeklinde bir kahkaha-ya başlamış, belki beş dakika gül-müştü. Garsonlar onlardan tarafa bakmışlar, onlar da kendi araların-da gülmüşlerdi... Rifat, cebindeki parayı düşündükçe, garsonlardan ta-rafına bakıp, onlarla beraber güldü. Sonra, birden ciddileşti Kâmuran, tatlı şeylerden anlatmaya başladı. Bir, çiçek fıkrası anlattı, onun ar-dından bir Yahudi kurnazlığı, son-ra bir gördüğü deniz kazası... Bu arada, ilk aşkı da anlattı Rifat'a... Oğ-lan çok yakışıklıymış, aynı Rifat'a benzermiş. Zaten Rifat ilk gördü.

günde o mu değil mi diye düşünme-ye başlamış. Ama aradan geçen se-neleri bir anda unuttu vermiş... Has-ta kardeşine süt alırlarmış, sütü de her akşam bir şişe içinde sütçünün oğlu getirirmiş. İşte günlerden bir gün bu oğlanla sevişmeye başlamış-lar... Amma oğlan günün birinde kayboluvermiş, bir daha hiç gözük-memiş... Babasına sormuş oğlunu, babası da, hayırsız evlât, bilmem ki, kimbilir nerelerde sürüyordur şimdi, demiş... Nedense insan ilk aşkını hiç unutmazmış, hele kadın-lar, daima bağlı kalmışlar ilk aşk-larına...

Kâmuran bunları anlatırken baba-nı hüzünlendiriyor, gözlerini kısıyor, ba-ba-nın tatlı bir hatırayı anlatırken ne-seleniyor, gözlerini iri iri açıyordu. Kalkacaklarına yakını, Rifat'ın elini tuttu ve şu şu söyledi:

— Biliyor musun Rifat, gebeyim, dedi...

— Yaa, dedi Rifat, hiç heyecanısız: Bugün sana makarna pişirdim diyen karısına, yaa diyen kocası gibi.

— Senden...

— Benden?...

— Senden ya... Sevinmedin mi?

— Sevindim...

— Baba olacaksın...

— Baba olacam...

— Baba ya, sana baba diyecek...

— Allah Allah, demek bana baba diyecek?

— Sen hoşuma gittin de, ondan senden doğuruyorum...

— Ne zaman doğuracağın?

— Sekiz, veya yedibuçuk ay son-ra...

— Baba baba diyecek?

— Daha kapıdan, babaa diyecek.

Sen onu kucaklayacaksın...

— Gucaklayacam...

— Yavrum yavrum, oğlum benim diyeceksin...

— Oğlan?

— Oğlan doğuracağım... Şıksana elimi... Sevdiğini söylese...

— Vallaha çok sevindim... Babam gibi baba olacam...

— Kalkalım mı?

— Kalkalım... Hesap...

Garsona seslendi:

— Hesap...

Garson hesap pusulasını getirdi. Rifat, pusulayı görünce aklı başın-dan gitti. Tam yüzsekseniki liraydı.

Kâmuran:

— Cantamı bana ver! dedi.

Rifat, cantayı uzattı. Kâmuran iki-tane yüzük attı tabağın içerisine:

— Haydi gidelim, dedi...

Sonra, aklına bir şey gelmiş gibi oturdu:

— Bize bi taksi çağırırsınlar. gece yarısı böyle ikimiz, sona bi iş miş gelir başımıza... dedi.

Rifat, garsona seslendi:

— Bize bir taksi...

— Başüstüne, dedi garson...

On dakika sonra taksi gedi, bin-diler ve otelin önüne geldiler... Tak-si parasını Rifat verdi... Elele tu-tuştular, odalarına çıktılar...

Rifat:

— Bak, dedi, oğlanın babasının senden bir isteği var...

— Söyle!...

— Amma gizimiyacan...

— Hayır...

— Yarın senle söyle bi dolaşsak ya... Seni arkadaşlarıma göstere-cem.

— Olur...

Şaşıtı Rifat:

— Ne? dedi.

Bu kez kadın şaşıtı:

— Olur, dedim...

Uyurlarken, Rifat çocuğu da, ba-balığı da hepsini unutmuştu. O ya-rını düşünüyordu... Şöyle kahvenin önüne varmazdan önce, kolunu Kâ-muran'ın beline dolayacaktı, sonra öyle bir anlam verecekti ki yüzüne, sanki kadının hiç değeri yok gibi yanında... Fakat beline dolanırsa, olmazdı işte bu anlam. Bak derler-di, kadına amma değer veriyor ki, beline dolanmış... En iyisi, Kâmu-ran'a söylerdi, «elini belime dola-

**EVİNİZİN BANKASI
HERKESİN BANKASI**

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60206 - A - 20397 — 159)

AKBABA

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yur-datap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâ-mi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 150 kuruş.

TC ZİRAAT BANKASI

HER YERDE HER ZAMAN
Hizmetinde bulunmaktadırlar

(Basın: 60568 . A - 21079 - 160)

diye... Sonra, bir de sigara tutuştururdu ağzına, söyle yanlamasına. Kahvenin önünden geçerken yan gözle bakar:

«İşte lan görün, ay parçası gibi yengeniz bu» derdi...

Ordan geçerlerdi berberin oraya... Orada yapacağını biliyordu... Tam berberin önüne gelince, Kâmuran'a: «Azıcık bekle sen, derdi, ben şurda bi saçımı tarayım.»

Sonra içeriye girer:

«Nasılmış lan andavallı? derdi. Biz gıtır atmak oğlum, işte gapıda yengeniz, bakın bakın da çatlayın... Ben var ya, bu lillâh gibi garının hem parasını yiyorum, hem de... Şişin böyle işte angıtlar...»

İçi içine sığmıyordu o sarhoşlukla bile... Oysa ki Kâmuran çoktan uyumuştı. Kâmuran'ın yüzüne bakı, yüzüne dökülmüş saçlarına...

«Ya yarın sabah cayarsa?» dedi...

«O zaman yandık belle.»

Sabahleyin uyandıklarında ikisi.

nin de içi yanıyordu. Kâmuran:

— Hadi Rifat, dedi, sürahiyi doldur gel!...

Rifat:

— Hemen, dedi... Ardından ekle.

di: Tamam deel mi, bugün gidiyoruz...

— Nereye?

— Benim götüreceğim yere...

— Peki... Amma öyle bilmediğim

tanımadığım ıssız yerlere götürme.

— Ben hiç seni götürür müyüm

öyle yerlere?

— Hadi hadi su getir, içim yanı-

mış.

— Şimdi...

Rifat'ın içinde, Kâmuran yataktan

kalkıp, kahavlı edinceye dek bir

kuşku vardı. Hattâ giyinip sokağa

çıkıncaya dek sürdü bu kuşku...

Çünkü, cayıverirse Kâmuran, öldü-

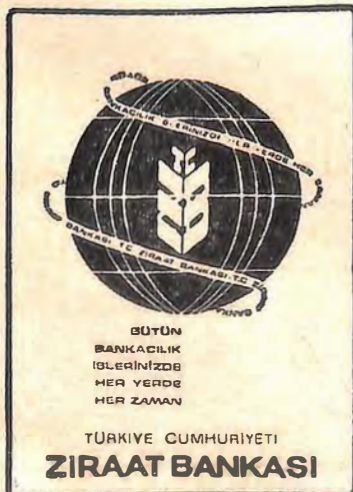
ğü, arkadaşlarının arasında rezil

olduğu gündü. Bir ara, dışarıya kah-

veye dek gitmiş, orada gördüğü iki is-

kambil arkadaşına:

(Devamı var)

TÜRKİYE CUMHURİYETİ
ZİRAAT BANKASI

(Basın: 60568 . A - 21079 - 160)

MİLLETLER GÜLÜYOR

YAZISIZ

Ne yapıyormuş?

Tatilini geçirmek için Korsika'ya gelen Parisli, kırlarda dolaşırken, ağaç altında dinlenen bir köylüyü görerek yanına sokuldu. Adam önündeki kesekâğıdından bir kayısı alıp ağzına atıyor, meyvesini yedikten sonra çekirdeğini üfürerek, dudaklarının arasından ta karışlara fırlatıyor.

— Selâm, dedi Parisli. Ziraati. niz ne âlemde?

Köylünün uzun uzun konuşa- cak zamanı yoktu:

— Gördüğünüz gibi, dedi. E. kiyoruz.

Alışkanlık

Dönüşlerde kolunu uzatarak işaret veren yayaya, trafik me- muru sordu:

— Neden sinyal veriyorsunuz?

— Alışkanlık, diye cevap verdi adam. Düne kadar bir arabam vardı, akşamki kazandan sonra sadece bu işaret kaldı!

Sorgu

Yaşlı kadının yaralanmasıyla sonuçlanan kazanın soruşturma- sını yapan trafik polisi, şoföre sordu:

— Neden klâkson çalmadınız?

— Kadıncağızı ürkütmekten çe- kindim memur bey.

Şaşırmış

— Baban uyurken gürültü yap- ma, diye azarlayan annesine ters ters bakan çocuk:

— Allah Allah! diye söylendi. Uyanırken gürültü yapsak, onun dayağını yeriz, uyurken gürültü yapsak, senin azarını işitiriz. Pe- ki, gürültüyü ne zaman yapaca- gız?

Bu küçüğü ise...

— Telefonda mösyo Tstantzer. bolorsbakenashy'yi istiyorlar, di- ye seslenen garsona, müşteriler- den biri sordu:

— Büyük adı neymiş?

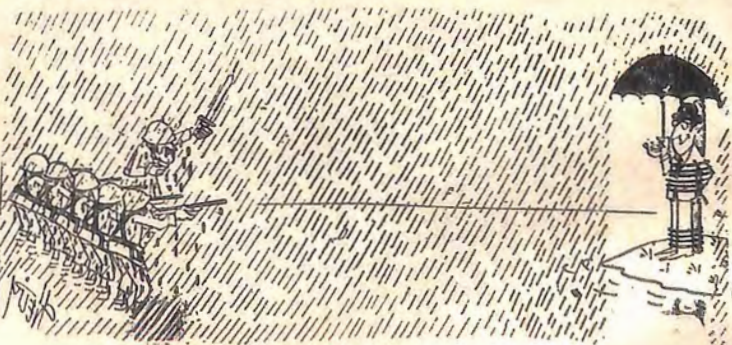
— Tercihini yap... Ya ben, ya otomobilin!...

Mecburi iniş

Dâvetliler arasındaki paraşütçüyü bir köşeye sıkıştıran ha- nım dâvetlilerden biri, sordu:

— Meslek hayatınızda unutmadığınız bir olayı anlatır mı- sınız?

— Pek çok olay geçti başımdan, dedi paraşütçü. Ama en unu- tamadığım, geçen günkü atlayışımıdır. Onbin metreden, parka in- dim ki ne göreyim? Tam «Çimenlere basmak yasaktır» levhası- nın dibindeki çiçeklerin üstünde değil miyim!

YAZISIZ

YAZISIZ

Felâket!

Bir İtalyan rejisörü ayakkabı almak için uğradığı bir mağaza- nın kapısında şu levhayı görmüş- tü:

«Bir saat sonra döneceğim. (A. yakkabıcı)»

Rejisör, o civarda biraz gezin- dikten sonra mağazaya döndü. Bu sefer başka bir levha gözüne çarptı:

«On dakika sonra geleceğim, nereye gittiğini biliyorum. (Ka- rın)»

Neden?

— Köpeğiniz, diğer köpekler gibi kuyruğunu neden sağdan so- la, soldan sağa değil de, yukar- dan aşağı sallıyor? diye soran dostuna, köpeğin sahibi şu ce- vabı verdi:

— Geziden kalma bir alışkan- lık. Beş kişilik arabada tam do- kuz kişiydik ve zavallı köpek de aramızdaydı!

Kuş değil, belâ!

Vitrindeki papağanın fiyatını soran kadına:

— Para konusunda ummayaca- gınız kadar titizdir bu kuş, di- yen satıcı devam etti: Az söyle- dim mi, «Fiyatımı kasten düşü- rüyorsunuz» deyip, küsüyor. Sonra aylarca konuşmuyor. Çok söyle- dim mi, «Müşterileri kaçııyor- sun» diye başının etini yiyor. En iyisi, siz şu pazarlığı kendi- siyle yapınız madam.

Peki, gündüzleri?..

İki kadın konuşuyordu. Biri sordu:

— Oğlunuz ne iş yapıyor?

— Astronom.

— Sahi mi?... Peki gündüzleri ne yapıyor?

-EEE...ŞEY...ONLARLA TANİŞMIŞ OLDU-
GUMA ÇOK MEMNUNUM!..

Dünya Karikatürleri

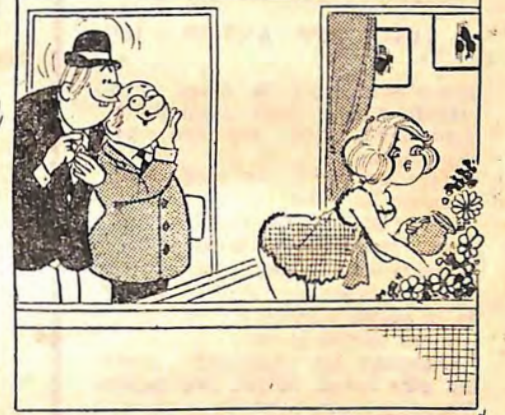
YAZISIZ

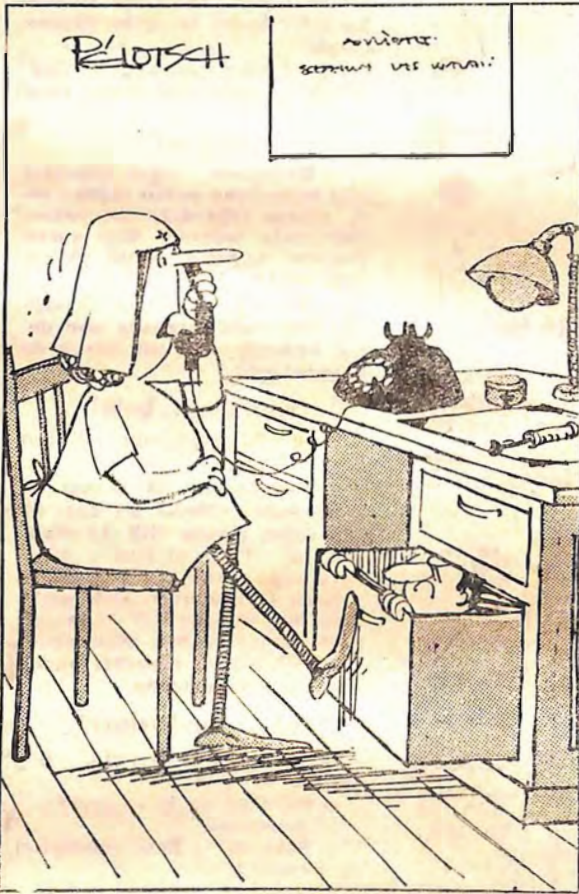
-BU ŞAHANE MANZARA-
YA BU KİRA AZ BİLE...

-SAĞ TARAFTAN
GÜNEŞ DOĞUYOR...

-SOL TARAFTAN DA KOMŞUNUZ
YATAKTAN KALKIYOR!..

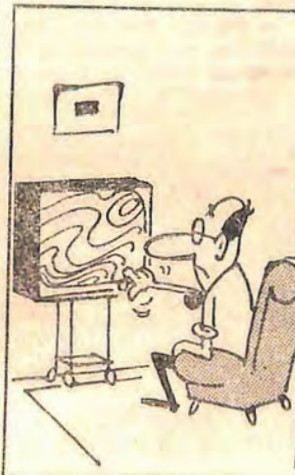
-ÇABUK GELİN DOKTOR BEY. ONU İDAREM
ALTINA ALMAYI BAŞARDIM!..

-DİŞLERİNİZİ TEDAVİ ETTİRİŞ TARZINIZDAN, UMUM
MÜDÜR OLDUĞUNUZU HEMEN ANLADIM!..

-AZ ÖNCE SÖYLEDİKLERİNİZİ TEK
RAZLAZ MISINIZ? CANIM BİRAT
GÜLMEK İSTİYOR!..

-?.....

-!.....

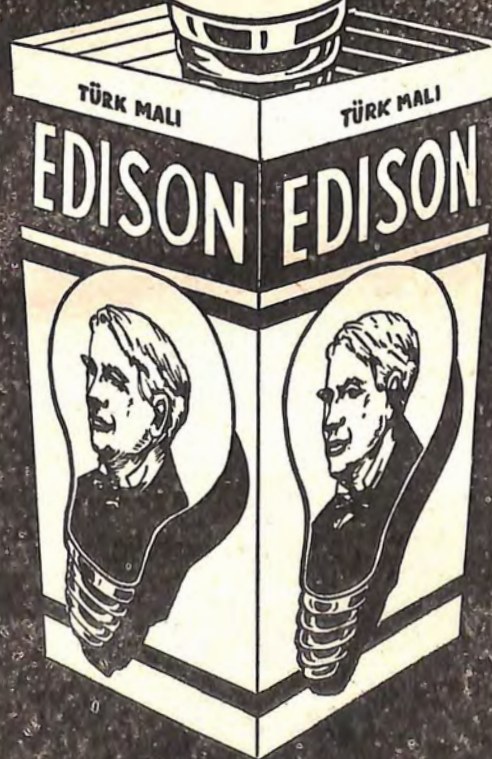
-?!.....

-SAYIN DİNLEYİCİLER,
MODERN SANAT YAVINI
MİZ SONA ERDİ!..

EDISON

verdiği iyi ışıkla
**gözlerinizi
korur**

BOL IŞIK • AZ SARFIYAT

(İlâncılık : 5165 — 161)

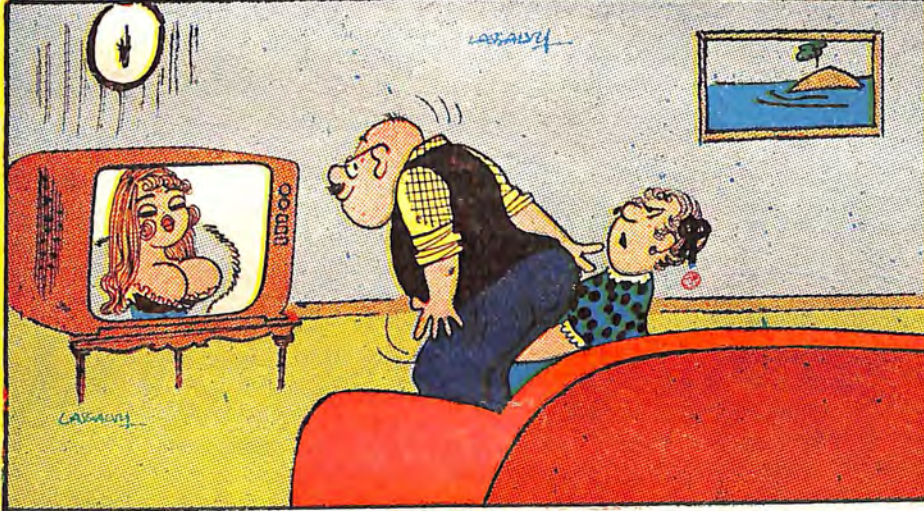

A
K
B
A
B

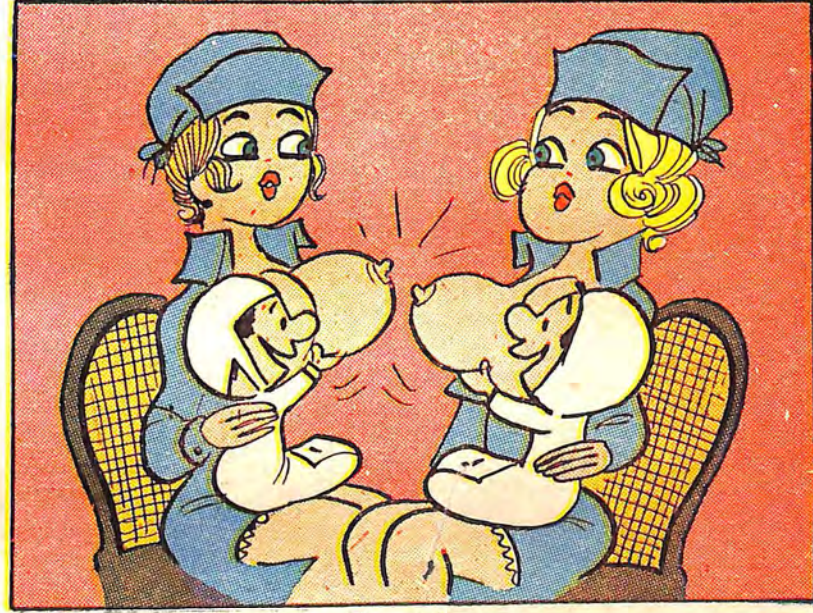

-ULAN, BIKTIM SENDEN KARI... RÜYADA
BİLE RAHAT VERMİYORSUN BANA !..

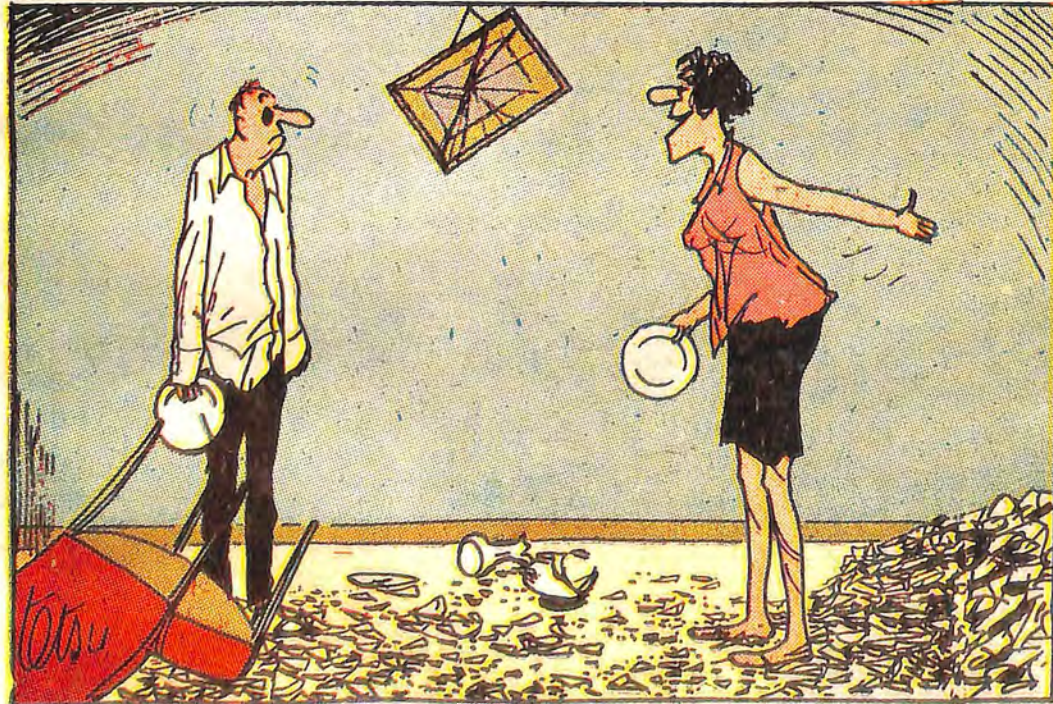
-YANINDA BENİM GİBİ ŞIK BİR KA-
DIN VARKEN O HİZMETÇİNİN NESİNE
BAKIYOR SUN ?..

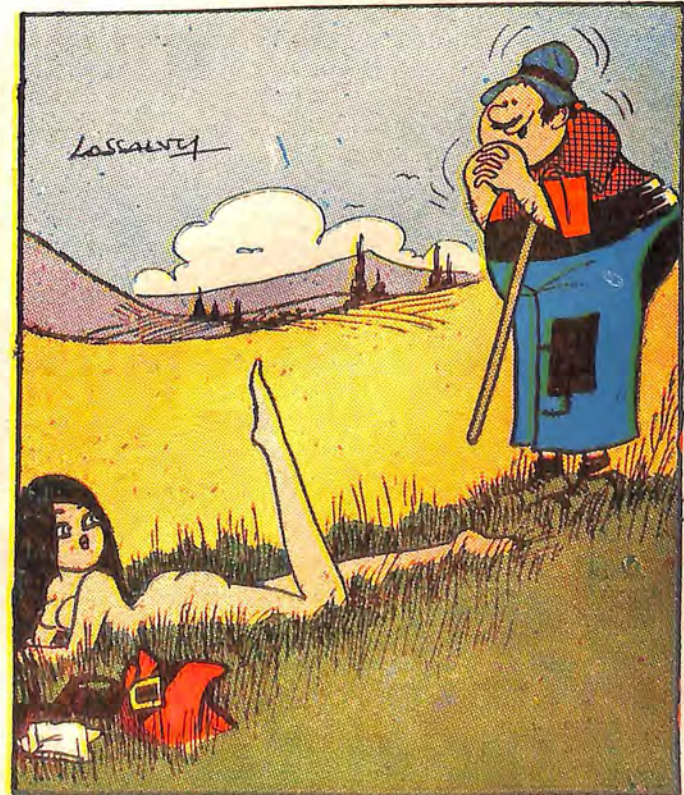
-NE OLUYORSUN AYOL, YİNE NEREYE
DOKUNMAYA GİDİYORSUN ?..

-ŞEREFİNE !..

-HADİ GEL, SONUNU TATLI TABAKLARIYLA
TAMAMLAYALIM !..

-AYYY! GÜNÜN BİRİNDE BU TARILADA
BİR HAZİNE BULACAĞIMI BİLİYORDUM !